

NICOLE BROOKS

*Secretul
doctorului*

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Anne privi fermecătoarea și bătrâna gară din Kingsley dispărând într-un nor de fum. Sprijinită de tapiseria antică a banchetei, se simți înduioșată la gândul că se afla într-unul din ultimele trenuri cu aburi din Anglia. Un vestigiu al secolului trecut... Se temuse de această călătorie lungă, dar această ultimă etapă i se părea foarte plăcută. Dacă Martin ar fi putut măcar s-o vadă în această clipă!

Locomotiva șuieră prelung, reușind doar să facă o vacă bălțată să ridice o clipă capul, apoi să continue să pască liniștită.

Anne întrezări coșul înnegrit al unei mori, apoi trenul intră într-un tunel. Mirosul acru de funingine o sufocă, astfel că își ținu respirația până ce trenul ieși din tunel. Ajunsesse într-o mică gară. Era oare deja Haworth...?

Anne oftă ușurată când zări panoul ce indica: Oackworth. Pentru prima oară în acea zi, recunosc faptul că-i este frică. Nu regreta viața ei plăcută de la Londra, nu! Dacă Martin i-ar fi propus să plece cu el în Africa, n-ar fi șovăit nici o clipă... Dar din moment ce acest lucru n-a fost posibil, cel mai logic era să-și continue meseria de infirmieră până la întoarcerea lui. La urma urmei, aceste trei luni vor trece repede.

Își aminti cât de dezamăgită fusese când logodnicul ei o anunțase că pleacă singur:

– Te-ai plictisi acolo, afirmase el. Și apoi, Africa nu este un loc atât de salubru. Cel mai bine este să rămâi la Londra.

– Dar mi-am dat demisia de la spital pentru că trebuia să ne căsătorim la sfârșitul studiilor tale!

– Te vor primi înapoi, replicase el cu nepăsare. Infirmiere bune nu se găsesc pe toate drumurile.

Dar Anne n-avea de gând să se umilească și să-și ceară înapoi postul. Cu siguranță, altcineva acceptase deja s-o înlocuiască. Și în afară de asta, nu dorea să fie compătimită. Așa că optase pentru o ruptură definitivă. Deja, i se părea că se află într-o altă lume.

Întorcându-se hotărâtă cu gândul spre viitor, Anne încercă să și-l imagineze pe noul ei patron. Agenția care-i oferise postul îi spusese că doctorul Ross Bradley era handicapat, dar invaliditatea nu-l împiedica să opereze. Își imagină un bărbat între două

vârste, scund, rotunjour și binevoitor, cu fața zbârcită și ochi iscoditori. O va trata cu siguranță ca pe fiica lui, se gândi ea cu un optimism hotărât.

După ce trenul trecu de o curbă, fata zări numele de Haworth înscris pe taluz. Literele care-l compuneau erau formate din trandafiri; de altfel, întreaga zonă semăna cu o florărie.

Coborând din vagon, începu să-l caute cu privirea pe bătrânul ei doctor cu ochi iscoditori. Nu-l zări pe peron, așa că presupuse că o aștepta afară, în vreo bătrână mașină de familie. Când însă dădu și tichetul funcționarului în uniformă, constată că doctorul Bradley strălucea prin absență.

Fără îndoială, fusese chemat la vreo fermă să ajute la nașterea unui bebeluș. În aceste colțuri îndepărtate de lume, probabil că nu exista peste tot un telefon. Medicii de țară se confruntau în general cu așa ceva. Trebuia însă să aibă răbdare.

Zări, de cealaltă parte a pieței, o cafenea mică în fața căreia fusese așezată o masă și două scaune. Hotărî să zăbovească un pic aici. În felul acesta, nu va pierde din vedere gara.

Femeia care se afla în spatele tejghelei luă imediat valiza grea a tinerei.

– Ia loc pe terasă, draga mea, am eu grijă de valiză. Ce-ai zice de o porție de tartă cu mere? Eu însămi am pus-o în cuptor azi-dimineață.

– În momentul acesta, țin regim... începui Anne.

– Dar este absurd! îi tăie vorba femeia. N-aș zice că ai nevoie de așa ceva. Când o să fii la fel de grasă ca mine, da, poți să te gândești să mai slăbești.

Bucuroasă de această primire, fata se așază la soare. Patroana puse în fața ei o farfurie în care trona o enormă porție de prăjitură. Anne își dorea să mai slăbească vreo două kilograme ca să arate suplă, cu talia fină, în rochia ei de mireasă. Dar la urma urmei, nunta va avea loc abia peste câteva luni... Așa că...

După ce înghiți și ultima firimitură, intră în cafenea ca s-o întrebe pe patroană dacă vinde și țigări.

– Nu, drăguță, dar ia una de-a mea.

Anne întinse o mână șovăitoare spre pachet.

– Încerc să mă las, dar...

– Pff... Mai bine profită de viață cât ești tânără, zise femeia dispărând în bucătărie.

Întoarsă la postul ei de observație, Anne se jură să înceapă cura de dezintoxicare de îndată ce se va fi instalat la noul ei loc de muncă. De cealaltă parte a pieței, gara era acum pustie. Mai sus, spre coline, casele din piatră cenușie erau parcă agățate de pantele înverzite.

Un sportiv în trening albastru cobora în fugă pe drum. Abia avu timp să-i remarce înfățișarea robustă că acesta dispăru în sala de așteptare a gării. Mirată, îl văzu apoi ieșind și îndreptându-se direct spre ea. La vederea țigării, se încruntă dezaprobator.

– Ați văzut cumva o doamnă cu o valiză? Întrebă el retrăgându-se un pas. A coborât din tren.

– Doar eu am coborât din trenul acesta, dar...

– Ciudat, murmură el. Am întârziat puțin, este adevărat, dar credeam că mă va aștepta. Poate că a luat un taxi. O să mai întreb...

– Pe cine căutați, de fapt? Întrebă Anne.

– Pe o infirmieră, domnișoara Melton.

– Eu sunt Anne Melton.

Chipul bronzat din fața ei se aspri. Anne se simți roșind sub privirea lui ascuțită.

– Dar este imposibil! bombăni el. Agenția mi-a promis că îmi trimite o nefumătoare.

– Păi... De fapt, m-am lăsat de fumat în ziua interviului. Dar astăzi... Oricum, cine ești dumneata? Încheie ea cu o voce mai fermă.

– Sunt Ross Bradley, îi replică el pe un ton agasat.

De data aceasta, fu rândul Annei să fie suspicioasă. Sări în picioare, ca electrizată.

– Dar știam că ești invalid!

Ochii verzi ai interlocutorului ei scânteiară amuzați.

– Da, mi-am facturat osul scafoid.

Când el ridică mâna, constată că era în ghips. El continuă cu umor:

– Presupun că soacra mea trebuie să fi fost foarte îngrijorată când a scris la Londra. Trebuie să

mărturisesc că în primele două zile după accidentul meu, nu eram în stare să mă descurc singur. Mai trebuie să spun și că ești mult mai tânără decât mă așteptam. Patricia a specificat totuși că dorim o persoană mai matură.

– Am douăzeci și cinci de ani... Începu Anne pe un ton rece.

– Ceea ce înseamnă că ești foarte tânără, o întrerupse el.

– Mă duc să-mi iau valiza, zise ea repezindu-se în cafenea.

El o urmă și-i luă bagajul cu mâna sănătoasă. Proprietara cafenelei apărui imediat din bucătărie, cu un zâmbet larg pe fața-i rotundă.

– Cât mă bucur să vă văd, doctore Bradley! Ce vă mai face mâna?

– Din ce în ce mai bine, Mary. Aș vrea să-ți plătesc consumația noii mele infirmiere.

Femeia o privi mirată pe Anne.

– Adevărat? N-aș fi crezut! Oh, nu voiam să vă jignesc... Nu-mi datorați nimic, doctore.

– Sunteți foarte drăguță, zâmbi Anne.

Vorbele lui Mary îi treziseră însă atenția. Își privi blugii șifonați și bluza albă, regretând că nu-și pusese pe ea ceva mai elegant. Îl urmă pe doctor în timp ce acesta se îndrepta spre micul taxi oprit în fața gării. Acesta puse valiza în portbagaj, refuzând orice ajutor din partea șoferului.

– Brațul meu stâng n-are nici o problemă și, oricum, am nevoie de exerciții, îi explică el.

Anne observă pe furiș trăsăturile energice ale doctorului Bradley, bărbia cu o gropiță în mijloc, nasul drept. Și ea, care își imaginase că va avea de-a face cu un bătrân domn fermecător pe care ar fi trebuit să-l ajute, chiar să-l îngrijească... Era limpede, acest bărbat era absolut capabil să se ocupe de el însuși.

Mașina veche intră pe strada principală din Haworth unde se aliniau pe o singură parte căsuțe cu ferestre înguste îndreptate către o vale înverzită.

– Casele par foarte vechi.

Ross Bradley păru plăcut surprins de interesul ei.

– Cele mai multe au fost construite în secolul XVIII și la începutul secolului XIX. Aspectul lor aproape că nu s-a modificat de pe vremea familiei Brontë, și mai ales, La răscruce de vânturi. Este o poveste atât de... romantică.

– Așa spunea și soția mea. Se bucura că avea numele de Catherine, ca eroina romanului.

Anne aruncă o privire spre el. Doctorul privea pe fereastră, așa că nu putu să-i descifreze expresia. Folosise totuși timpul trecut, ca și cum soția lui n-ar mai fi locuit cu el... El păru să-i ghicească gândurile, pentru că adăugă întorcându-se spre ea:

– Soția mea a murit anul trecut.

– Oh, îmi pare rău!

El o privi cu atenție.

– Agenția nu te-a informat?
– Nu, mi-au dat foarte puține informații.
– Este foarte bine din partea lor, pentru că detest trăncănelile.

– Pot fi calificate astfel niște informații despre un viitor angajator? Au fost atât de discreți încât mi-am făcut o idee total falsă despre dumneata.

– Ești dezamăgită? Întrebă el sec. Poate ai fi apreciat dacă veneam personal la Londra ca să te angajez? Eu sunt un om foarte ocupat, domnișoară Melton. De fapt, soacra mea îți va da toate explicațiile necesare.

– Îmi imaginasem că va trebui să mă ocup de un medic handicapat... începu Anne pe un ton mai împăciuitor.

– Îmi pare rău, dar va trebui să-ți asumi sarcini mult mai grele.

Expresia lui era acum mult mai puțin amabilă.

Anne își ținu respirația, convinsă că deja îi era antipatică. Fără îndoială, nu corespundea cu ceea ce așteptase el. Inima începu să-i bată cu putere și-și întoarse capul spre geam. Taxiul traversa o câmpie înverzită, cu pâlcuri de arbuști răsărite ici-colo. O oaie gri ridică spre ei niște ochi placizi înainte de a reîncepe să pască. Ceva mai încolo, un iepure dispăru în tufișuri. Cel puțin, ținutul era la fel de frumos pe cât și-l imaginase, chiar dacă noul ei patron nu se arăta un om ușor de suportat.

Mașina se apropia de un grup de case cenușii.

— Acesta este satul Beckthwaite, o anunță Ross Bradley. Noi locuim de cealaltă parte a râului. Când apa este mică, poate fi trecut cu piciorul, sărind de pe o piatră pe alta. Trecură peste un pod arcuit, apoi merseră o vreme de-a lungul râului. În sfârșit, după ce depășiră două borne albe, taxiul ajunse în fața unei clădiri acoperite de iederă, clădire ce părea că se afla acolo dintotdeauna. Doi lăstuni își scoaseră ciocurile dintre frunze, examinându-i cu ochii lor vioi pe noii sosiți, dispărând apoi la loc în cuib.

— Patricia, vino s-o întâmpini pe domnișoara Melton!

O siluetă care stătuse aplecată peste niște flori se îndreptă. La vederea tinerei care se afla lângă ginerele ei, Patricia Dean se încruntă. Specificase totuși în cerere că dorea o persoană mai în vârstă, se gândi ea în timp ce traversa peluza. Tânăra aceasta îmbrăcată în blugi nu va fi un bun exemplu pentru nepoata ei! Ea vrusese de altfel să caute o infirmieră prin zonă, dar Ross fusese neînduplecat, iar ea trebuise să se încline...

— Domnișoară Melton, iat-o pe soacra mea, Patricia Dean, preciză Ross Bradley.

— Încântată de cunoștință, făcu doamna Dean fără entuziasm. O să-ți arăt camera dumatăle. Pe aici, domnișoară.

Anne o urmă traversând un hol spațios. După ce urcară o scară acoperită cu un covor gros, ajunseră pe un palier lambrizat.

– Aceasta este camera duminică, zise doamna Dean împingând o ușă. A fost biroul fiicei mele... Era scriitoare, știi...

După ce își puse valiza pe cuvertura multicoloră, Anne privi în jurul ei. În fața unei ferestre, trona un enorm birou, iar unul dintre pereți era acoperit cu o bibliotecă bogată. Zări într-un colț un lavoar antic din marmură, sertărase și un impunător șifonier cu oglindă.

– Te-am instalat aici ca să fii aproape de Charlotte, îi explică doamna Dean.

– Charlotte?

– Nepoata mea. În momentul acesta este la școală, dar aș dori să te ocupi de ea când este acasă. De la moartea fiicei mele, eu și cu Ross ne împărțim grijile educației ei, dar de la accidentul ginerelui meu, trebuie să mă ocup doar eu de tot. Mărturisesc că povara mi se pare cam grea...

Vocea ei urcase cu un ton sub efectul emoției. Abia atunci remarcă Anne chipul ei marcat de oboseală și de suferință.

– Câți ani are Charlotte?

– Paisprezece ani.

Anne tresări. Nu se așteptase ca doctorul Bradley să fie tatăl unei adolescente. Oricum, probabil că aceasta se descurca deja singură.

– Este sănătoasă?

Doamna Dean se încruntă.

– Ginerele meu nu ți-a spus...? Charlotte n-are decât un singur rinichi.

– Și ce tratament face în acest moment?

– Doctorul Bradley îți va răspunde la toate aceste întrebări. Până atunci, îți propun să-ți despachetezi lucrurile. Vei coborî apoi în cabinetul lui, unde te va pune la curent cu tot ce ai de făcut. Cina este la ora șapte.

Ca și cum n-ar fi vrut să spună mai multe, doamna Dean se întoarce să plece. Anne îi observă silueta firavă și părul cărunț, în timp ce aceasta se îndreaptă spre scară. Capul plecat și pasul greoi o emoționară pe fată. Se așază apoi îngândurată pe pat, lângă valiză.

Soarele dispăruse în spatele dealurilor, astfel încât, dintr-o dată, camera i se păru foarte rece. Anne frisonă ușor. Dorea oare cu adevărat să rămână trei luni în acest loc? Din moment ce agenția n-a informat-o suficient, ar putea foarte ușor să rezilieze contractul... Dar va lua o decizie după întrevvedereea cu doctorul Bradley, se gândi ea, și dacă tot trebuia să-l înfrunte, ar fi bine să-și schimbe hainele.

Agenția îi ceruse să-și cumpere două uniforme, care erau încă împachetate așa cum le luase de la magazin, pentru că nici nu avusese timp să le probeze. Și-o puse pe prima, o rochie de bumbac albă pe care o strânse în talie cu cordonul ei de piele, apoi își puse boneta albă imaculată peste părul blond. Se duse în

fața oglinzii de la șifonier și se privi cu un ochi critic. Zări imaginea unei tinere cu păr scurt, ondulat, de un blond cenușiu, cu tenul alb și cu ochi de un albastru uimitor de limpede. În ciuda celor douăsprezece kilograme în plus pe care și le reproșa, silueta ei suplă și armonioasă era pusă în valoare de această ținută de o simplitate austeră.

Patronul ei se afla în fața ferestrei cabinetului. Când o văzu, păru surprins.

– Credeam că încă îți mai despachetezi bagajele, așa că nu te așteptam decât mai târziu. Ai ceva deosebit de discutat acum? Întrebă el pe un ton rece înainte să-și întoarcă fața din nou spre fereastră. Mă uit să văd când sosește fiica mea, adăugă el liniștit.

– Tocmai asta voiam să discut. Aș vrea să aflu mai multe despre ea.

El se răsucii brusc, cu o licărire de furie în adâncul ochilor verzi.

– Dumneata n-ai prea multe de aflat, domnișoară Melton. Acum optsprezece luni, din cauza unui sarcom bilateral, Charlottei i s-a grefat un rinichi.

– Cred că a fost o încercare... foarte dureroasă pentru toți. N-a avut nici o complicație?

– Nu. Evident, ține un regim special și încercăm s-o scutim de orice oboseală excesivă. Ia un medicament anti-respingere, dar este vorba doar de o

simplă supraveghere. Soacra mea este prea... implicată. Presupun că este un lucru firesc, dar...

Se așează brusc pe scaunul de la birou.

– Fir-ar să fie! Nu-i ușor să discuți cu detașare despre propriul copil! oftă el trecându-și mâna prin părul des șaten.

O ultimă rază de soare căzu deodată asupra lui, aprinzându-i reflexe argintii la tâmpile. Anne rezistă dorinței subite de a-i mângâia fruntea îngrijorată. În loc de asta, se așează în fața lui. Doctorul îi zâmbi scurt.

– Vezi ce poți să faci ca să-i ușurezi sarcina soacrei mele și s-o ajuți pe Charlotte. Accidentul meu stupid a fost ultima picătură care a umplut paharul.

– Cum vi s-a întâmplat?

– Alergând pe câmp, în timpul nopții. M-am împiedicat de o piatră.

Cum el părea amuzat de curiozitatea pe care o manifesta, Anne continuă:

– Nu era un pic cam riscant să alergați noaptea?

– Nu chiar, atunci când cunoști regiunea atât de bine ca mine. Uneori, n-am timp să fac jogging în timpul zilei, așa că ies să alerg după cină. În seara aceea, mi-a apărut în cale un obstacol neașteptat și am căzut destul de rău, sprijinindu-mă pe mână... Ceea ce a dus la prezența dumatăle aici. Voi avea nevoie de dumneata în timpul consultațiilor de dimineață. Va trebui de asemenea să faci și pe șoferul pentru vizitele mele la domiciliul bolnavilor. Sper că ai carnet de conducere?

– Bineînțeleș.

– Apoi, mai este și clinica...

Anne făcu ochii mari. Încă o informație pe care agenția nu considerase necesar să i-o dea.

– În urmă cu câțiva ani, socrul meu a descoperit că apa de la izvorul de sub deal are unele proprietăți curative. Este bună în special în unele afecțiuni ale pielii. La început, s-a mulțumit s-o administreze pacienților chiar aici. Apoi, cum cererile se înmulțeau, a cumpărat bătrâna moară de apă din capătul grădinii, unde și-a instalat clinica. N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre ea? A existat totuși, nu cu multă vreme în urmă, un articol în Lancet.

– Clinica de la Moară! exclamă Anne. N-am făcut legătura. Mi se pare că sunteți homeopat?

– Într-adevăr. După ce mi-am obținut diploma, mi-am ajutat socrul să-și recruteze personalul.

– Și v-ați hotărât să rămâneți aici?

– Nicidecum. M-am întors la Londra, unde mi-am continuat cercetările. Am fost profesor la Saint Celine până...

Tăcu o clipă înainte să continue:

– Până la moartea soției mele. Ea a preferat să locuiască în Yorkshire, împreună cu Charlotte. Socrul meu, doctorul Dean, a suferit o criză cardiacă și a murit în aceeași zi cu fiica lui. Eu am demisionat imediat din postul meu și am venit să mă stabilesc aici... din cauza Charlottei.

Deodată, Ross Bradley se ridică brusc și deschise fereastra.

– Sunt aici, draga mea!

Se auzi un zgomot de alergare pe coridor, apoi apăru în prag o mică școlăriță cu uniforma în dezordine.

– Tată, ia ghicește! Am fost selecționată în echipa de tenis! Oh! Bună ziua! Dumneata trebuie să fii noua infirmieră.

– Ți-o prezint pe domnișoara Melton, interveni tatăl său. Acum, apropo de tenis, cam cât timp îți va lua?

– Nu mult, răspunse vag fetița. În orice caz, nu atât cât nesuferitul tău jogging. Dumneata alergi, domnișoară Melton?

– Nu, dar ar trebui, ca să mai dau jos câteva kilograme.

– N-ai nevoie. Pun pariu că și dumitale îți place să mănânci bine, ca și mie.

– Numai că pe tine nu se vede deloc, bombăni Ross Bradley.

Ușor ofensată, Anne se întoarse către noul ei patron.

– Dacă nu mai aveți nevoie de mine, mă duc să-mi desfac bagajele, zise ea cât se poate de rece.

Își mușcă buzele când își dădu seama că tocmai acceptase să se angajeze. Deja, fetița topăia în jurul ei.

– Dă-mi voie să te ajut! Vreau să văd ce haine ți-ai adus de la Londra.

– Nu uita că cina este la ora șapte, îi aminti tatăl său. O știi doar pe bunica ta... Eu nu operez astă seară, așa că voi fi punctual.

În timp ce el se așeza să lucreze în fața unui dosar voluminos, Anne se lăsă condusă de tânăra cea năvalnică. Fata era mărunțică pentru vârsta ei, dar părea sănătoasă, observă ea cu ușurare. Urcară scara fără ca Charlotte să-și întrerupă vreo clipă flecăreala. Ajunsă în camera Annei, își trase sufletul, apoi spuse foarte repede:

– Probabil că bunica ți-a dat camera asta ca să fii mai aproape de mine. Tot timpul își face griji din cauza mea. Este chiar mai rău decât atunci când trăia mama... Oh! Ce rochie frumoasă! O s-o porți astă-seară. Știi că bunica o va aprecia pentru că și ea este elegantă fără să fie... provocatoare, înțelegi ce vreau să spun?

Anne zâmbi și-și puse pe un umerăș rochia de jerse negru.

– Absolut. Îți mulțumesc că ai luat această hotărâre în locul meu.

– Mă bucur că te afli aici, spuse adolescenta cu însuflețire. Ce să zic, bunica este super, dar complică mereu totul. De fiecare dată când mă privește, simt că se gândește la mama. Evident, într-un anume fel, mama va face parte întotdeauna din mine. Mi-a fost grefat unul din rinichii ei, știi.

Capitolul 2

Anne o privi suferind pe fetiță în timp ce aceasta scotea o altă rochie din valiză.

– Oh, și asta este încântătoare, dar este prea excentrică pentru acasă. Mai bine rămâi la rochia cea neagră.

Tânăra infirmieră gândea cu rezeziune. Însemna așadar că transplantul se făcuse în momentul morții doamnei Bradley? Nu! Doctorul Badley precizase că fata fusese operată în urmă cu optsprezece luni, iar soția lui murise anul trecut.

– Presupun că v-au făcut analize, ție și mamei tale? întrebă ea cu blândețe.

– Exact. I-au testat mai întâi pe mama și pe tata, și au constatat că rinichiul mamei este mai compatibil. Ea mi-a salvat viața, cu alte cuvinte. Nu-mi amintesc prea bine cum a fost, pentru că, pe vremea aceea, eram aproape tot timpul bolnavă... Oh! Ce pulovăr frumos! O să mi-l împrumuți și mie, câteodată?

Charlotte își puse pulovărul alb de angora al Annei, apoi schiță câțiva pași de dans înainte de a se opri în fața oglinzii.

– Este un pic cam lung pentru tine, remarcă Anne zâmbind, dar ți-l voi împrumuta de câte ori dorești. Poți să-l iei chiar acum, eu o să mă descurc singură cu aranjatul lucrurilor.

Fetița zbură spre ușă.

– Mulțumesc, domnișoară.

– Pe mine mă cheamă Anne și te rog să mă tutuiești, este mai plăcut.

– Mulțumesc, Anne... Și tu poți să-mi spui Charlotte!

Izbucniră amândouă în râs, apoi fata dispăru. Obosită dintr-o dată, Anne se întinse pe cuvertura gen indiană să se mai relaxeze, dar mintea ei agitată n-o lăsa să se odihnească. Se gândi la pachetul de țigări ascuns pe fundul valizei, pentru cazuri de urgență. Va îndrăzni oare să fumeze una? Doctorul Bradley ar fi în stare să năvălească peste ea dacă ar observa. Își stăpâni așadar dorința, se ridică și scoase portretul lui Martin pe care-l puse pe noptieră.

– Așa! zise ea cu voce tare. Încep să mă simt ca acasă.

În josul fotografiei, logodnicul ei scrisese: „Al tău pentru totdeauna, draga mea. Martin“.

Anne zâmbi cu duioșie. Martin era întotdeauna cam afectat în exprimare, dar absolut sincer. Din păcate,

era și o ființă impulsivă, în stare să-și schimbe ideile de douăzeci de ori pe zi. Niciodată nu știai cam ce gândește, dar asta făcea parte din farmecul lui. Și, la urma urmei, întotdeauna se întorsese la ea pentru că, din păcate, chiar dacă o iubea nespus, asta nu-l făcuse să fie insensibil la farmecul altor femei... Anne spera totuși ca el să n-o uite în timpul acestor luni de despărțire.

Brusc, sări jos din pat. Decât să analizeze atâtea gânduri negre, mai bine să facă orice, pentru că așa nu putea pretinde că se odihnește. Își petrecu timpul care o mai despărțea de cină aranjându-și hainele în șifonier, apoi îmbrăcându-se cât mai elegant cu putință.

*
* *

Doctorul Bradley ședea în capul mesei. La vederea Annei, se ridică curtenitor și trase scaunul ce se afla în stânga lui. Doamna Dean era așezată în dreapta sa, iar nepoata alături de ea.

– Ce frumoasă ești! exclamă aceasta. Bunico, nu crezi că rochia Annei este superbă?

– Cred că n-ar trebui s-o tutuiești pe domnișoara Melton, draga mea, mai ales când avem musafiri.

Anne vru să intervină, dar Charlotte fu mai rapidă.

– Anne mi-a dat voie, nu-i așa, Anne? Și apoi, noi întotdeauna avem musafiri!

– Dă-mi voie să fac prezentările, spuse Ross Bradley repede. Așa cum a spus și fiica mea, casa noastră este deschisă oricui. Personalul clinicii este întotdeauna binevenit. Iat-o pe doctorița Sophie Mitchell.

Anne o remarcase imediat pe tânăra femeie suplă și elegantă, așezată în fața doctorului Bradley. Fu fericită că avusese grijă de toaleta ei dar, oricum, nu putea spera să rivalizeze cu această frumoasă brunetă cu privirea rece.

– În absența mea, Sophie este cea care își asumă responsabilitățile clinicii, îi explică doctorul Bradley. La fel ca mine, este specialist în homeopatie. Tânărul acesta este Richard Forbes. Tatăl său conduce casa de sănătate de la Patru-Vânturi, din Littleshaw.

Anne îi zâmbi tânărului așezat în stânga ei. Cu suvița aceea neagră ce-i cădea pe frunte, părea mai degrabă un zănatic foarte seducător.

– Presupun că și dumneata ești medic, zise ea.

– Îmi pare rău să vă dezamănesc. Eu sunt singura ființă de aici, fără nici o calificare. Tata dorea să fac studii de medicină, dar am abandonat după doi ani. Așa că, în această distinsă adunare, eu sunt o nulitate.

– Prostii! exclamă Sophie Mitchell. Ești prea modest, Richard. Și la Patru-Vânturi și la Moară, am muri de foame dacă tu nu te-ai ocupa de aprovizionare.

Tânărul zâmbi, dezvăluindu-și frumoșii dinți albi.

– Mă bucur că mă apreciază și pe mine cineva. Tata nu încetează să se vâiete că nu pot să-l mai scap de niște pacienți.

– Nu cred că Ian are motive să se plângă, interveni liniștită Patricia Dean. Mai are doi doctori care-l ajută. Nu-i chiar atât de obositor să fii medic de țară, așa cum era soțul meu. De când s-a întors de la Londra, Ross a putut să se convingă de acest lucru, dar și de rigoarea acestei vieți.

Anne vru să ia parte la conversație.

– În zilele noastre, când cei mai mulți dintre practicieni se asociază în cabinete medicale, practica solitară pare aproape anacronică.

În timp ce în încăpere se făcu liniște, doamna Dean pufni dezaprobat.

– Dă-mi voie să-ți spun că unii dintre pacienții mai în vârstă n-au nici cea mai mică dorință să se ducă la Littleshaw de fiecare dată când au atins un punct sensibil.

– Scuzați-mă, murmură Anne, îmi pare rău dacă am atins un punct sensibil.

Deodată, își dădu seama că în preajma ei se află cineva în picioare.

– Doriți o supă sau un avocado, pentru început? întrebă doamna Butterworth, menajera.

– Un avocado, vă rog.

– Și dumneavoastră, domnule Richard? Am făcut o cremă de pasăre, groasă, așa cum vă place.

– Este perfect. Să știi că nu apreciez deloc rețetele de slăbire pe care ni le prepari.

Cum domana Butterworth roși, Ross Bradley interveni:

– Am convins-o pe doamna Butterworth să ne pregătească o varietate mai mare de feluri. Vei găsi, bineînțeles, numeroase crudități, dar și mâncăruri consistente destinate celor ce mănâncă orice.

– Eu mănânc ce-mi place! protestă Richard Forbes. Și iată că nu mă îmbolnăvesc niciodată și nici nu mă îngraș.

– N-o să fie așa mereu. Câți ani ai? Douăzeci și opt? N-o să poți să-ți maltratezi corpul la infinit.

– Fir-ar să fie! Doar n-am făcut nici o crimă alegând această cremă de pasăre! se enervă Richard Forbes.

– Poate că nu trebuie să insistăm atât, propuse doamna Dean pe un ton conciliant. O să ți se răcească supa, Richard.

Îi zâmbi tânărului, gândindu-se că el nu se schimbasese deloc din copilărie. Întotdeauna fusese un caracter năvalnic, și se înflăcăra la cea mai mică provocare. Când Ian și Fay îl adoptaseră, micuțul avea

vreo doi anișori. Era un adevărat drăcușor, spărgea tot ce-i ieșea în cale! Și când, mai târziu, Fay rămăsese însărcinată, copilul nu încetase să le facă probleme.

Masa decurse calm. Spre marea ei surprindere, Anne se simți sătulă chiar dacă nu alesese decât mâncărurile recomandate de doctorul Bradley.

– Nu ești obligată să te abții, murmură Richard între două lingurițe de tort de ciocolată.

– M-am săturat într-adevăr! zise Anne râzând. Și chiar sper să slăbesc vreo câteva kilograme înainte de nuntă.

– Nu știam că ești logodită! exclamă Ross Bradley. Sper să nu pleci de la noi mai devreme de trei luni?

– Nu aveți nici o grijă, n-am fixat încă data nunții. Logodnicul meu este în Africa, studiază medicina tropicală.

– Dacă înțeleg bine, slujba aceasta îți umple timpul liber până la ziua cea mare?

– Pot să vă asigur că nu-mi voi neglija îndatoririle din această cauză! se indignă ușor tânăra, ai cărei obraji se colorară în roz.

Ross Bradley scrută chipul fermecător al Annei, apoi își cufundă privirea în ochii ei limpezi unde licărea o furie reținută.

– Sper să fie așa, murmură el.

– Oh, tată, nu fi atât de rău! exclamă Charlotte. Nici măcar n-ai felicitat-o. Pot să-ți văd și eu inelul de logodnă, Anne?

– Mă tem că te voi dezamăgi, zâmbi Anne. După atâția ani de studii, Martin nu este atât de bogat încât să mi-l cumpere, așa că ne-am decis să trecem peste acest capitol.

– Ce romantic!

– Vorbește ca maică-sa, bombăni doamna Dean. Sper că nu ai de gând să devii scriitoare, Charlotte?

– În nici un caz! Voi fi doctor, ca tata!

Toată lumea începu să râdă. Exact în momentul acela, doamna Butterworth își vârî capul pe ușa întredeschisă.

– Sunteți chemat la telefon, domnule doctor.

Ross Bradley se ridică imediat. Anne îl auzi schimbând câteva vorbe cu interlocutorul său, apoi se întoarse în sufragerie și o privi.

– Va trebui să plecăm. Una dintre pacientele mele este pe cale să nască. Este Jenny Goodyear, vrea să nască acasă cel de al patrulea copil.

Anne se repezi în camera ei de unde ieși mai apoi îmbrăcată în uniformă. Doctorul Bradley o privi aprobator.

– Perfect! Văd că nu ești ca aiuritele alea care au nevoie de ore întregi ca să se îmbrace.

– În nici un caz, mai ales în situații de urgență, declară tânăra urmându-l în grădină.

O clipă mai târziu, se așeză la volan, un pic cam emoționată să conducă acest jeep mare. Doctorul Bradley îi ghici anxietatea.

– În curând, o să-l stăpânești perfect, spuse el.

Când demară într-un zgomot infernal, el îi făcu încurajator cu ochiul.

– Scuzați-mă, murmură ea. Încotro trebuie s-o iau?

– Urcăm colina. Rămâi în viteza întâi, pentru că urcușul este destul de abrupt.

Tăcută, porni pe drumul ale cărui serpentine periculoase o ținură cu sufletul la gură până-n vârf. Oftă, în sfârșit ușurată.

– Trebuie să mărturisesc că mi-a fost frică!

– Dar mie! spuse și pasagerul ei înainte să izbucnească într-un râs grav care o surprinse în mod ciudat pe fată.

Din spatele norilor se ivise luna, luminând câmpia. Anne zări câțiva copaci rățăciți printre tufișuri dese. Ross Braddley începu să vorbească aproape în șoaptă.

– Cunosc această familie de ani de zile. Primul soț al lui Jenny a fost coleg de școală cu mine. A murit de leucemie, și după câțiva ani, Jenny s-a recăsătorit cu un fermier. Avea deja trei copii, dar începea să fie nerăbdătoare să-l aibă pe al patrulea. Are deja patruzeci și doi de ani și este cam limita extremă.

– Nu este prea riscant să nască acasă?

– Jenny este o încăpățânată. În urmă cu vreo douăzeci de ani, a suferit foarte mult la prima naștere, fiind la spital. N-am putut s-o conving că lucrurile s-au schimbat considerabil, de atunci.

Ajunseră în fața unei clădiri de două etaje ale cărei ziduri erau înnegrite de vreme. În prag apărură imediat un bărbat.

– Dumneata ești, doctore? Grăbește-te! Cred că în curând se va naște copilul.

Se grăbiră amândoi să coboare din mașină, apoi urcară în fugă cele câteva trepte de la intrare. Fermierul îi conduse în dormitor, unde îi aștepta Jenny. Aceasta, întinsă, le zâmbi curajoasă.

– Bună ziua, Jenny, zise familiar doctorul Bradley. Doar să mă spăl pe mâini și te examinez. Dumneaei este domnișoara Melton, care o să mă asiste.

Se aplecă peste lavoarul aflat într-un colț al camerei, în timp ce Anne despacheta mânușile sterile. După ce el se spălă pe mâini, îl ajută să și le pună.

– Mulțumesc, zise el vioi. După cum vezi, folosesc o măsură mai mare pentru mâna mea dreaptă. Până acum n-am avut probleme, dar este mai bine să îmi stai alături.

Zâmbind, Anne îl urmă lângă pacientă.

– Nu mai ai mult, Jenny, declară el după ce o examinează.

Cu un stetoscop, Anne ascultă inima copilului.

– Îmi auzi bebelușul? întrebă Jenny. Oh... Simt că începe o nouă contracție.

– Pare în plină formă, o asigură Anne.

– Cu atât... mai bine.

– Trebuie să împingi cu toată puterea, Jenny, interveni doctorul.

Anne o încurajă pe tânăra mămică până când apărură capul copilului. Imediat, doctorul Bradley degajă un umăr, apoi pe celălalt.

– Împinge! zise el pe un ton încurajator.

– Sper... să fie... o fată!

– Haide! Împinge!

Câteva secunde mai târziu, puse bebelușul la pieptul mamei.

– Ai avut dreptate, este o fată!

Jenny Goodyear începu să plângă de bucurie.

– Este minunat!

Fericitul tată, care stătuse deoparte până acum, se apropie și-și îmbrățișă cu tandrețe soția.

– Ai făcut treabă bună, Jenny!

Zâmbitoare, Anne luă copilul ca să-l spele și să-l învelească într-un scutec curat. După ce doctorul termină îngrijirile lăuzei, ea îi înapoie copilul pentru primul supt.

– Ce zici de o ceașcă fierbinte de ceai, doctore? propuse Bill Goodyear.

Ross Bradley ezită o clipă, apoi Anne îi zâmbi liniștitor.

– Nu vă faceți griji, doctore. Voi curăța eu totul, apoi voi veghea ca bebelușul să apuce sânul. Puteți să vă acordați liniștit o clipă de odihnă.

Părea epuizat, se gândi ea. Probabil că își începuse munca din zori, fără să mai pună la socoteală drumul până la gară. Ross Bradley o privi recunoscător, apoi îl urmă pe fermier în bucătărie.

– Adu-ne și nouă două cești de ceai, Bill! îi sugeră Jenny.

Cum copilul începea să sugă cu lăcomie, ea întoarse spre Anne o privire fericită.

– S-ar zice că n-o să am probleme cu mâncarea! După atâția ani, n-am uitat nimic despre cum se crește un copil.

– Câți ani au băieții dumitale?

– Primul are douăzeci și doi, apoi douăzeci și unu, iar „cel mic“ douăzeci. După cum poți să constăți, n-am stat degeaba!

Anne izbucni în râs.

– Eu am să adun pe aici până ce dumneata o hrănești. Este mai bine să acorzi acum toată atenția copilului.

Se apucă să facă ordine în jurul patului, zâmbind tandru la vederea hăinuțelor roz. Jenny își dorise într-adevăr cu intensitate o fetiță! Bill intra, aducând o tavă pe care pusesse un ceainic, două cești și biscuiți.

– Mulțumesc, dagul meu.

Bill îi zâmbi și, instinctiv, luă fetița în brațe, apoi puse prețioasa povară în leagănul cald cu o expresie de duioșie pe față.

– Așază-te lângă mine, zise Jenny de îndată ce soțul ei plecă. Servește un biscuit, i-am făcut astăzi după-amiază pentru că presimțeam că va trebui să stau în pat vreo două zile.

Amuzată, Anne ronțăi un biscuit crocant. Își băură ceaiul în tăcere, apoi Jenny spuse:

– Băieții vor fi nebuni de bucurie când vor afla că au o surioară.

– Unde sunt acum?

– La universitate, preciză mama cu mândrie. N-am vrut să aibă și ei parte de viața grea de fermier. Iată, tatăl lui Ross a fost fermier, dar a avut bunul-simț să-și trimită fiul la liceu. Roy, primul meu soț, a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Când ne-am căsătorit, eu aveam douăzeci și unu de ani și el optsprezece. M-au judecat toți că mă măritam cu un băiat mai tânăr ca mine, dar eram tare îndrăgostiți! Îl iubesc pe Bill, preciză ea foarte repede, totuși nu voi uita niciodată prima mea dragoste.

Jenny tăcu, îngândurată, apoi reluă cu însuflețire.

– Ca să ne întoarcem la Ross, l-am pierdut din vedere când a plecat să-și continue studiile. De îndată ce s-a întors, s-a însurat cu Catherine Dean.

Anne era curioasă să afle mai multe despre el.

– Cum era soția lui?

Jenny se încruntă.

– Era considerată în zonă ca un fel de celebritate. Scrisa articole pentru ziarul local, apoi a publicat un roman.

– Dar dumneata ce părere aveai despre ea?

– Oh, era foarte frumoasă... și îngrozitor de răsfățată. Părinții ei îi ofereau tot ce-și dorea. Evident, nu se ducea la școala din sat. Avea haine frumoase, avea un ponei... Avea obiceiul să se plimbe singură pe câmpie. Mi-a zis odată că voia să semene cu Catherine, eroina din La răscruce de vânturi, cred. Era foarte romantică.

– A murit în urmă cu un an, parcă?

– În iunie trecut, calul ei s-a întors singur acasă. Când tatăl său i-a descoperit corpul în apropiere de Windthorn Crag, a făcut un stop cardiac. Polițistul nostru, Jim Bennett, i-a descoperit pe amândoi.

Cele două femei tăcură, cufundate fiecare în gândurile ei. Văzând că Jenny părea epuizată, Anne se ridică, o ajută să se așeze mai confortabil, apoi îi ură noapte bună.

– Odihnește-te, Jenny. Mâine dimineată va veni infirmiera districtului să scalde copilul.

Jenny se ridică puțin ca să-i ia mâna tinerei.

– Dar o să mai treci curând pe aici, nu-i așa?

– Bineînțeles, voi trece să te văd de îndată ce voi putea.

Doctorul Bradley apărură în prag, urmat de Bill Goodyear și, înainte să dea semnalul de plecare, mai

examină o dată copilul și mama. După ce-i mai feliicită o dată pe fericiții părinți, ieșiră în curtea fermei. Deasupra capetelor lor, luna strălucea în mijlocul unui cer înstelat.

– Când o naștere decurge bine, spuse Anne în timp ce se urca în jeep, ai un sentiment de intensă satisfacție, nu credeți, doctore?

– Te rog să-mi spui Ross... Ai dreptate, sunt foarte fericit că Ruth a născut atât de ușor. Ia spune-mi, crezi în continuare că medicii de țară sunt anacronici?

– Nu... Poate doar un lux.

– Da... Ți mulțumesc pentru ajutor, Anne.

Remarcând că îi folosise prenumele, tânăra resimți o caldă emoție. La urma urmei, se gândi ea, era un om mult mai plăcut decât crezuse la prima vedere.

În timp ce mașina traversa câmpia pentru a ajunge în valea Beckthwaite, o tăcere odihnitoare se așeză între ei. Anne parcă mașina în fața casei.

– Dorm cu toții, murmură Ross arătând spre ferestrele întunecate. Presupun că ești epuizată după această zi obositoare.

Tot vorbind, își scosese picioarele lungi din mașină și acum, în picioare lângă portieră, se aplecă un pic ca s-o privească. La rândul ei, coborî și Anne.

– Este ciudat, dar nu mă simt deloc obosită. Mai degrabă nervoasă.

El zâmbi și-și puse mâna stângă pe brațul ei.

– În cazul acesta, vino să-ți arăt râul. În lumina lunii, ne oferă un spectacol fabulos.

Emoționată de prima atingere, Anne se lăasă condusă. Ajungând aproape de mal, își ținu răsuflarea... În lumina ireală a lunii, apa părea presărată cu țechini de argint. Nici un zgomot nu tulbura liniștea nopții, în afară doar de pietricelele albe duse de apă.

– Este atât de mică încât poate fi trecută cu piciorul, spuse Ross. Ține-mă de mână să nu aluneci.

Sărind de pe o piatră pe alta, ajunseră în mijlocul albiei râului. Anne se opri brusc și se agăță cu disperare de brațul ghidului ei.

– Ai picioare mai lungi ca ale mele! Nu știu dacă pot ajunge la următoarea piatră.

– Să încercăm! îi ordonă el.

Anne se supuse fără să stea pe gânduri și se trezi strânsă în brațele lui pe piatra îngustă. El își trecuse brațul drept peste spatele tinerei care se agăța acum de el de parcă viața ei depindea de asta. Deodată, începu să râdă.

– Nu ți se pare că este o situație caraghioasă? Tu, cu mâna ruptă, eu cu picioare prea scurte...

– Vrei să ne întoarcem?

Anne privi frumosul chip care se aplecase spre ea. Ciudat de tulburată de această apropiere, își plecă privirea.

– Ar fi mai bine, spuse ea foarte repede.

El se aplecă și-i mângâie cu buzele fruntea, ca unui copil.

– Biată fetiță, ai avut o zi foarte grea...

Sărind pe piatra cea mai apropiată, îi întinse mâna. Câteva minute mai târziu, se aflau amândoi în siguranță pe mal. Nu rostiră nici un cuvânt până când Ross nu deschise ușa casei. Se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

– Trebuie să mă duc la clinică să examinez un pacient.

– Lucrezi prea mult, doctore, remarcă Anne, uitând că îi ceruse să-i spună Ross.

El n-o corectă.

– Lucrez din greu și joc strâns, murmură el adresându-i un zâmbet enigmatic.

Ea îl privi dispărând printre copaci. Cine putea fi fericitul pacient care primea o vizită atât de târzie? Poate că nici nu era un bolnav, se gândi ea cu o ciudată strângere de inimă. Oare doctorița Sophie locuia la clinică?

Anne se strădui să-și alunge acest gând din minte. La urma urmei, viața privată a lui Ross Bradley n-o privea...

Capitolul 3

Anne întâmpină cu ușurare ivirea zorilor. Chiar dacă patul fusese confortabil, n-a închis ochii toată noaptea. Se răsucise pe toate părțile fără să reușească să adoarmă, gândindu-se tot timpul la femeia care ocupase această încăpere. Cu siguranță, Ross o iubise și acum îi simțea mult lipsa, se gândi ea cu ochii în tavanul luminat de razele lunii. Și Charlotte, firește, resimțea teribilul gol lăsat de mama ei... Totuși, și tatăl și fiica dădeau dovadă de o ciudată resemnare.

Sfârși prin a ațipi, visând un bărbat cu părul șaten care o obliga să alerge din ce în ce mai repede, în timp ce o frumoasă femeie brunetă râdea de eforturile ei.

Când se trezi, era încă foarte devreme. Sări din pat ca să privească pe fereastră. Îl zări pe doctorul Bradley care urca drumeagul ce lega clinica de la Moară cu casa. Probabil că avusese probleme serioase cu vreun

pacient, se gândi ea îndepărtându-se de fereastră. Nu voia sub nici o formă să pară că-l spionează!

Cum, înainte de a începe munca, dispunea de suficient timp, îi scrisese mamei sale și logodnicului său, apoi se strecură afară din casă pentru a expedia scrisorile. Drumul ce ducea în sat mergea de-a lungul râului. În momentul când puse scrisorile în cutia roșie, o voce familiară o făcu să tresară.

– Ești foarte matinală, Anne!

Răsucindu-se brusc, se trezi față-n față cu doctorul, îmbrăcat într-un trening albastru. Pe frunte se vedeau broboane de sudoare. Ea îi respiră parfumul amestecat cu mireasma de pădure.

– Aș putea să-ți spun același lucru, doctore... vreau să zic, Ross, se corectă ea. Se pare că n-ai dormit prea mult...

Se întrerupse, stânjenită că rostise o frază care ar fi putut părea indiscretă.

– Am dormit suficient. Tu ai dormit bine?

– Excelent, minți ea. Camera mea este foarte plăcută.

– Cu atât mai bine, pentru că ne așteaptă o zi lungă. Ne vedem la cabinet, dar mai înainte, treci pe la bucătărie să mănânci ceva. Dimineața, fiecare se servește singur.

Ochii lui verzi trecură ușor peste chipul frumos al tinerei, peste nasul ei mic și drept, peste buzele bine conturate și un pic întredeschise, ca și cum s-ar fi mirat de tot ce vede în jurul ei. Ochii albaștri păreau mai limpezi în lumina soarelui, și de o inocență surprinzătoare.

– Fericit bărbat, zise el deodată.

– Cine? întrebă ea mirată.

– Destinatarul scrisorii pe care tocmai ai pus-o la poștă, logodnicul tău, îmi imaginez. Cât devotament! Abia ai venit ieri și i-ai și scris!

– Când ești îndrăgostit...

Se întrerupse, întristată la gândul că s-ar putea să-l fi rănit, pe el care-și pierduse de curând soția. Dar el îi zâmbi, ca și cum n-ar fi remarcat nimic.

– Ai dreptate, spuse pe un ton nepăsător. Nu știu să existe pe lume ceva mai frumos ca dragostea.

Începu să alerge și ea îl privi îndepărtându-se. Din spate, părea un bărbat foarte tânăr. De altfel, din moment ce fusese în clasă cu soțul lui Jenny, care era mai tânăr decât soția lui, trebuie să fi avut... cam treizeci și nouă de ani, calculă ea, satisfăcută.

Ajunse acasă un pic îngândurată. De când îl cunoscuse pe Martin, era prima oară când se simțea tulburată de un alt bărbat. Din fericire, nu va fi în preajma lui decât trei luni...

Micul dejun fusese pus pe masa din bucătărie, unde doamna Butterworth își vedea de treburile ei.

– Servește-te, domnișoară Melton.

Aruncă o privire dezaprobatoare către doctor, care mânca un bol de cereale, și continuă:

– Astea nu sunt decât niște alimente dietetice, dar eu pot să vă pregătesc niște ouă cu șuncă.

– Este perfect, doamnă Butterworth, declară Anne.

Își luă un greșfrut, o felie de pâine și miere înainte să i se alăture doctorului la masă.

– Este și cafea decofeinizată, spuse el.

– Bănuiam! glumi fata. Mă așteptam de asemenea să-mi propui și niște ceai de păpădie.

El începu să râdă.

– Greșești vorbind astfel, pentru că este foarte bun. Dacă vrei, o să-ți pregătesc un ceai de păpădie.

Ea se înfioră ostentativ.

– Nu, mulțumesc!

Cum el o privi dintr-o dată cu seriozitate, ei îi păru rău că nu-și ținuse gura.

– Văd că iei peste picior principiile mele dietetice.

– După părerea mea, extremele sunt întotdeauna periculoase, zise ea cu circumspecție.

– La ce te referi?

– Ei bine, la jogging de exemplu. Eu cred că odihna este la fel de importantă ca și mișcarea. Apreciez cumpătarea în orice domeniu.

Se întrerupse, conștientă că părea să-l dojenească.

– Vorbeam despre alimentație, remarcă el pe un ton profesional. Ce ai învățat în timpul studiilor?

– Știu că trebuie să cauți un anumit echilibru în toate, deci și în alimentație. Trebuie ca pacientul să-și primească necesarul de proteine, de... vitamine, și...

– Ah, vitaminele! Știai că fierbând legumele, distrugi mai mult de jumătate din vitamine?

Chiar în clipa aceea, Charlotte năvăli în bucătărie.

– Tată! Te-am auzit de la primul etaj! Nu crezi că este un pic cam devreme pentru conferințe?

Cu chipul zâmbitor, adolescența se așeză lângă Anne.

– Trebuie să-l ierți. Tata vrea mereu să convertească oamenii.

– O convinsesem pe mama ta să se conformeze acestor principii, și amintește-ți cât de plină de energie era. Avea silueta unei fetițe.

– Doamna Catherine era foarte frumoasă, interveni doamna Butterworth, bucuroasă că poate intra în vorbă. Nimeni n-ar fi zis că are treizeci și cinci de ani când... anul trecut, încheie ea repede. Ce vrei să mănânci, Charlotte?

– Ouă cu șuncă! murmură ea aruncând o privire înspre tatăl ei.

Acesta, ridicându-se, îi ciufuli cu tandrețe părul.

– Prefer să înfrunt pacienții unui întreg spital decât pe fiica mea. Să fii cuminte la școală, scorpie mică, adăugă el ieșind.

Doamna Butterworth își făcea de lucru pe lângă aragaz de unde venea deja o aromă apetisantă.

– Eram convinsă că urmezi un regim cu proteine puține, se miră Anne.

– Nu începe și tu! Credeam că ești prietena mea! Anne o lovi amical peste mână.

– Asta și sunt. La ce oră pleci la școală?

– Jane Forbes trece să mă ia cu mașina. O să ne însoțească și mama sau fratele ei.

– Forbes... Este vorba despre Richard Forbes care a fost aici aseară?

– Da. Jane este sora lui. Este mult mai tânără decât el, evident.

Auziră scrâșnetul roților pe pietriș, apoi un claxon.

– Iată-i!

Abia avu timp să se șteargă la gură, și se repezi spre ușă aruncând în viteză un „la revedere”. Urmând-o afară, Anne îl zări pe Richard Forbes la volanul bătrânei mașini familiale.

– Bună dimineța! strigă el. Vii cu noi?

– N-am timp, răspunse ea zâmbind.

– Ce păcat! Am fi putut să ne plimbăm după ce le-am fi lăsat pe fete la școală. În dimineța asta, este o vreme superbă.

– Altădată, poate.

– Iau asta ca pe o promisiune...

Anne le făcu cu mâna, în timp ce mașina greoaie se îndepărta. După ce dispărură, se simți dintr-o dată singură și un pic speriată. Prima ei zi de muncă alături de doctorul Bradley va fi un adevărat examen de admitere.

Urcă în fugă în camera ei și-și scoase blugii pentru a-și pune uniforma albă. Când intră în cabinet, Ross era deja așezat la birou, citind fișe ale pacienților. Sub privirea lui aprobatoare, tânăra simți că roșește, conștientă că privirea lui nu era doar profesională. El îi arată scaunul rezervat pacienților.

– Ia loc. În dimineața aceasta, aș vrea să rămâi lângă mine. Voi avea nevoie de tine pentru injecții, și pe de altă parte vreau să te familiarizezi cu metodele mele. Medicina tradițională tratează oamenii atunci când aceștia sunt bolnavi. Ceea ce fac eu este mai mult medicină preventivă. Când un pacient vine la mine, eu îi tratez în același timp și corpul și mintea, mă urmărești?

– Perfect. Dar asta nu înseamnă cumva și o enormă pierdere de timp?

– Într-adevăr, mi-ar lua mult mai puțin timp să semnez doar o rețetă. Totuși, consider că a-mi asculta pacienții nu este niciodată inutil, nu-i timp pierdut...

O doamnă în vârstă își vârî capul pe ușă.

– M-ați invitat cumva să intru, doctore? După cum știți, sunt cam surdă și...

– Luați loc, doamnă Greenwood. V-o prezint pe noua mea asistentă, domnișoara Melton.

Anne se ridică pentru a-i permite doamnei Greenwood să se așeze.

– Ce mai faceți? Întrebă Ross cu amabilitate.

Ethel Greenwood dădu cu tristețe din cap.

– Nu prea bine. Este vorba de nervii mei, doctore. Nu pot să mă mai odihnesc de la moartea dragului meu Alfred, acum zece ani. Doctorul Dean îmi dădea niște pastilute mici albe ca să mă calmez.

Se opri din vorbit pentru a-i lăsa timp doctorului să scrie rețeta. Cum acesta însă îi zâmbea fără să schițeze nici cel mai mic gest în acest sens, ea continuă:

– Așa că, dacă mi-ați da și dumneavoastră câteva, cred că m-aș simți mai bine...

– Mai întâi, o să vă examinez. Domnișoară Melton, ajut-o pe doamna Greenwood să se întindă pe patul din spatele paravanului.

În timp ce Anne se ocupa de bătrâna doamnă, Ross se spălă pe mâini.

– Suntem gata, doctore, declară Anne după ce o convinsese pe bătrână să-și scoată pardesiul și bluza.

Ross examinează pacienta. Îi ascultă inima, plămânii și tocmai îi pipăia gâtul când aceasta îi dădu fără să vrea o informație prețioasă:

– Acolo, doctore!

– Ce anume? Întrebă el repede.

– Am o umflătură... O simțiți?

Buzele doamnei Greenwood tremurau de spaimă.

Ross Bradley îi zâmbi încurajator.

– Nu-i decât un ganglion limfatic. Poate rămâne așa ani de zile, sau să dispară cum a apărut. Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta.

– Sunteți sigur?

Cu lacrimi în ochi, bătrâna își duse mâna la gât. Dintr-o dată, umflătura i se părea mai mică, abia dacă o mai găsea.

– Absolut. Nici o grijă.

Bătrâna dădu din cap și ridică spre el o privire timidă.

– Dacă aș fi știut, aș fi venit mai demult la dumneavoastră. Mi-am imaginat că m-a lovit aceeași boală ca pe dragul meu Alfred.

– Nu aveți cancer, rosti Ross cu o voce solemnă. De fapt, sunteți în plină formă. Dar dacă doriți, puteți să-l consultați și pe doctorul Stevenson, la clinică. El vă va prescrie un sirop de ciuboțica-cucului care vă va calma.

– Ei bine, dacă știam...! exclamă bătrâna. Îmi amintesc că și bunica mea folosea așa ceva. S-ar spune că vechile remedii revin la modă...

Continuă să trăncănească vioaie în timp ce Anne o ajuta să se îmbrace, apoi Ross îi înmână o scrisoare către colegul său fitoterapeut.

— Vorbește-mi despre doctorul Stevenson, îl rugă Anne de îndată ce doamna Greenwood ieși.

— După ce și-a terminat studiile de medicină, s-a specializat în fitoterapie. În acest fel, aduce clinicii servicii incontestabile. Când prescrie un remediu, ține cont de întreaga istorie a pacientului... de alergii, de regim, de tensiune, apoi caută medicația care i se potrivește cel mai bine. La fel ca mine, și el crede că este nevoie doar de un mic ajutor dat organismului pentru ca acesta să se poată trata singur.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă și în prag apărură o femeie mărunțică, între două vârste. Ochelarii îi atârnavă de un lanț aurit, și ținea în mână un teanc de hârtii.

— Tocmai a sosit dosarul noului dumneavoastră pacient, spuse ea pe un ton important.

— Anne, ți-o prezint pe secretara mea, doamna Harding. Dumneai este noua mea asistentă, domnișoara Melton. Doamnă Harding, ai vrea să-i arăți biroul tinerei acesteia?

Se întoarse apoi spre Anne și o întrebă:

— Cezi că ai putea să te ocupi de injecții și de alte tratamente de care nu este nevoie să mă ocup

personal? Dacă ai nevoie de vreo îndrumare, nu ezita să vii la mine. Doamnă Harding, te rog trimite-mi bolnavul următor.

Anne lucră fără întrerupere și nici nu simți când a trecut timpul. Când, la sfârșitul consultațiilor se întâlnește la o cafea, Ross părea mulțumit de eforturile ei.

– Pentru început, nu-i prea rău, zise el zâmbind. Doamnă Harding, mă voi duce cu domnișoara Melton la clinică. Dacă primesc vreun telefon, să mă caute acolo.

Ieșiră afară sub soarele cald de iunie.

– Mmm... simți parfumul trandafirilor? întrebă Anne în timp ce traversau grădina. Ce vreme splendidă! Eu credeam că în nord climatul este umed și rece!

– Nu te bucura prea repede, vremea se poate schimba de la o zi la alta pe aici.

În timp ce vorbea, se oprise în fața unei clădiri lungi și cenușii care fusese odinioară o moară. Scoasă acum din uz, roata era acoperită cu mușchi. Ici-colo fuseseră așezate jardiniere cu mușcate și pe lângă pereți creșteau trandafiri sălbatici.

Anne admiră frumusețea bătrânei mori. Chiar dacă această clinică era una dintre cele mai bine utilizate din regiune, clădirea își păstrase farmecul de odinioară.

– Ce zici? Întrebă Ross, atent la reacțiile ei.

– Este fabulos! Arată mai degrabă a hotel de lux decât a casă de sănătate. Unde este acel faimos izvor despre care mi-ai vorbit?

El zâmbi.

– Trebuie protejat cu grijă, așa că este secret. Conține iod, care tratează hipertensiunea, fier pentru anemici și sulf pentru ameliorarea reumatismelor. Să ne întoarcem, o să ți-l arăt.

Anne își petrecu restul dimineții vizitând locurile, apoi Ross o prezintă doctorului Stevenson înainte de a se întoarce la cabinet.

– N-am timp să mă duc s-o examinez pe Jenny Goodyear, cred că s-o fi ocupat de asta moașa. Dar presupun că ar fi bucuroasă să te vadă. Poți să iei mașina, eu mă voi duce pe jos în sat să-mi văd pacienții.

– De acord.

– Ah, și încă ceva... Doamna Butterworth este liberă astă-seară. Doamna Dean se duce la clubul ei de bridge, așa că eu și Charlotte am hotărât să cinăm la restaurant. Dacă vrei să ni te alături, vei fi binevenită. Dacă nu, va trebui să te mulțumești cu pâine și brânză în bucătărie.

– Voi veni cu plăcere cu voi, se grăbi Anne să răspundă, pentru că perspectiva unei mese solitare n-o încânta deloc.

– Plecăm pe la ora șapte.

Condusă de doctorul Stevenson, Anne își continuă vizita prin clinică, impresionată de varietatea îngrijirilor acordate de spital.

– Ceea ce mă miră cel mai mult, îi mărturisi doctorului Stevenson, este faptul că fiecare pacient primește un tratament individualizat.

Doctorul îi zâmbi, bucuros de interesul manifestat de noua asistentă.

– Pacienții noștri fac mai întâi un control complet, apoi stabilim un program de tratament. Uneori, trebuie să corectăm o eroare de regim, înainte de a începe tratamentul bolii propriu-zise. Putem să apelăm la medici din exterior, la acupunctori, la kinetoterapeuți, la dieteticieni. Eu însumi sunt specialist în osteopatie și în tratamentul cu plante. Doctorița Mitchell se ocupă de hidroterapie și homeopatie.

– Mi-a rostit cineva numele? se auzi o voce blândă feminină.

Sophie Mitchell ieși din zona saunelor. Părul îi era învelit într-un prosop alb și de sub halatul lung de baie se zăreau unghiile de la picioare date cu lac roz.

– Bună ziua, domnișoară Melton. După cum poți constata, îmi aplic propriile prescripții. Îmi petrec timpul liber răsfățându-mă. Să nu eziți să folosești instalațiile noastre, mai ales dacă vrei să slăbești.

Tânăra femeie zâmbea, dar Anne simți că sub această atitudine mieroasă se ascunde o ostilitate mocnită. Totuși, vru să fie amabilă.

– Dar cu siguranță nu este cazul dumneavoastră.

– Nu, bineînțeles. Dar o saună îți catifelează pielea, de exemplu. Oricum, ador să rămân suplă.

Rostind aceste cuvinte, Sophie Mitchell își plimbă o privire ironică peste silueta Annei. Aceasta își păstră cu greu cumpătul.

– Mulțumesc, cu siguranță că voi profita de oferta dumneavoastră.

– Înotul ar fi de asemenea foarte de folos pentru silueta dumitale, continuă cu amabilitate interlocutoarea ei. Piscina noastră este încălzită, poți să mergi chiar acum, dacă vrei.

– Este imposibil, Ross m-a rugat să-i fac o vizită uneia din pacientele lui, răspunse repede Anne...

– Înțeleg...

Ochii doctoriței Mitchell se îngustară ușor, ca și cum o mira faptul că Anne folosisse prenumele șefului ei. Strângându-și cordonul halatului de baie, se îndepărtă auncându-i peste umăr Annei:

– Dacă pot să-ți fiu de folos cu ceva, nu ezita să apelezi la mine.

Anne se întoarse către doctorul Stevenson.

– Înainte să plec, vreau să vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Tânărul medic îi era foarte simpatic, cu privirea lui serioasă și caldă în același timp. Observă contrariată că tocmai îl comparase cu logodniul său, și că asta nu era în avantajul acestuia.

Doctorul Stevenson îi zâmbi și-i strânse prietenește mâna.

– Voi fi întotdeauna gata să-ți răspund la întrebări, o asigură el.

– Pentru început, aș vrea să aflu cum pot să ies de aici.

Izbucniră amândoi într-un râs complice. Mulțumită că avea un prieten către care să se întoarcă în caz de nevoie, Anne se duse la secretariatul doctorului Bradley ca să ia cheile de la mașină. Cu ochii la ceas, doamna Harding bătea la mașină o scrisoare foarte importantă înainte să plece să-și ia nepotul de la școala din sat.

– Păreți obosită, remarcă Anne.

Secretara își așează o șuviță de păr cărunț. Se trezise din zori ca să aibă timp să dea de mâncare păsărilor și să curețe casa, dar nu era genul de femeie care să se plângă.

– Mă simt foarte bine, o asigură ea. Scuză-mă, dar trebuie să termin scrisoarea asta, și...

Anne ieși în grădină. Oare Ross Bradley își dădea seama că biata femeie trebuia să fi plecat de mult

acasă? Gândea probabil că toată lumea are energia lui. Nici chiar o mână ruptă nu era de-ajuns ca să-l mai potolească.

Câteva minute mai târziu, pe șoseaua în serpentine, încerca să și-l alunge din minte și să se gândească la Martin. Uimită, realizează că nu reușea. Nici măcar nu mai reușea să-i evoce limpede chipul, de parcă s-ar fi despărțit de el de câteva luni, chiar de ani.

Jenny fu bucuroasă s-o revadă și o primi ca pe o prietenă. Bebelușul dormea liniștit, în timp ce părinții săi se instalaseră comod în cameră cu un platou cu sandvișuri de pui în față.

– Ia loc, domnișoară Melton, zise Bill. Pun pariu că n-ai mâncat nimic de prânz. Servește-te, este destulă mâncare pentru toți trei.

– Ești amabil, dar...

– Haide, nu te lăsa rugată! Oricum, Jenny nu acceptă nici un refuz.

Anne cedă cu un zâmbet. Puțin după aceea, Bill se retrase, lăsându-și soția și pe invitata sa în fața a două cești de ceai.

– A venit moașa să te examineze?

Jenny se încruntă.

– Mă bucur că, azi noapte, m-ai ajutat voi să nasc. Femeia asta mă calcă pe nervi, vorbește la nesfârșit, mereu are ceva de făcut...

– Cu siguranță, vrea doar să fie de folos.

După ce se asigură că și mama și copilul au primit îngrijirile necesare, Anne vru să plece.

– Mai stai! o rugă Jenny. Bea cu mine o ceașcă de ceai.

– Bine, mai stau cinci minute, nu mai mult.

– Cum ți se pare Charlotte? o întrebă Jenny, sperând astfel s-o rețină pe Anne antrenând-o într-o discuție mai lungă.

– Este fermecătoare, răspunse Anne cu bună dispoziție. Suntem deja prietene bune. Astă-seară, Ross ne duce pe amândouă la restaurant.

Jenny dădu din cap aprobator.

– Și doctorița Mitchell? Ea nu vine cu voi?

– Nu, după câte știu.

– De obicei, ea îl însoțește pe doctor și pe fiica sa la restaurant.

Jenny remarcă imediat norul care întunecase privirea tinerei. Urmă o clipă de liniște, apoi Anne se ridică. De data aceasta, trebuia într-adevăr să plece!

– Presupun că doctorița Sophie este ocupată astă-seară.

– Probabil că da, răspunse Anne luându-și geanta.

Capitolul 4

Anne trebuia să recunoască faptul că, fără voia ei, remarca lui Jenny o contrariase. În timp ce cobora spre valea Beckthwaite, încerca să se convingă că acest aranjament era absolut firesc: Sophie îl ajuta pe Ross să-și crească fiica, și era normal ca uneori să iasă toți trei în oraș. Dintr-un motiv necunoscut, Sophie era astăzi ocupată și atunci o invitase pe noua lui asistentă.

Gândul acesta însă îi strică toată ziua, în timp ce lucra în serviciul de hidroterapie, supravegheată îndeaproape de eleganta doctoriță. Fu surprinsă când, spre sfârșitul după-amiezii, aceasta o complimentă:

– Se pare că ai o oarecare îndemânare, domnișoară Melton.

– Munca aceasta este foarte diferită de ceea ce fac de obicei, răspunse cu prudență Anne.

După ce o scufundase pe pacientă în apă rece, urma s-o transfere într-o baie caldă de unde se ridica un abur dens care-i pătase uniforma. În schimb, fermecătoarea Sophie Mitchell rămânea impecabilă.

– Presupun că te-ai cam săturat, zise pe un ton blând aceasta. Mă voi ocupa eu s-o duc pe doamna Drew în cameră.

– Nu vreți să vă odihniți și dumneavoastră?

– Am avut deja liber dimineață, așa că trebuie să stau aici toată seara, îi explică Sophie. Poți pleca, domnișoară Melton. Ți-ai făcut vreun program pentru astă-seară?

– Nu chiar.

Perspectiva acestei cine la restaurant își pierduse tot farmecul, și Anne se întreba acum cum să se eschiveze.

Când intră în casă, n-o văzu pe Charlotte. Doamna Dean tocmai se întorcea din grădină trăgând de mânușile murdare de pământ.

– Unde este Charlotte? întrebă Anne.

– Este invitată la familia Forbes. Scuză-mă, dar mă grăbesc pentru că sunt așteptată la clubul meu de bridge.

Anne urmări cu privirea silueta slabă ce urca scările. Ceea ce aflase tocmai îi rezolva problema, pentru că fără îndoială Ross prefera să iasă singur.

Se simțea atât de obosită încât gândul de a petrece o seară liniștită o bucura dinainte. Ajunsă în cameră, se întinse peste cuvertură și închise ochii.

O treziră niște bătăi puternice în ușă. Soarele cald de vară dispăruse. Cât dormise oare? În clipa următoare, cineva intră în cameră.

– Oh! Îmi pare rău, dar eram convins că ești plecată, îi explică Ross cu un zâmbet în colțul gurii.

Făcu vreo câțiva pași prin încăpere, cu ochii ațintiți spre chipul încă somnoros al tinerei. În semiîntuneric, buclele ei scurte blonde străluceau slab, învâluindu-i fața într-un halou luminos.

Anne clipi des, apoi ridică spre el ochii ei mari și limpezi.

– Am... am crezut că planul nostru s-a anulat, din moment ce Charlotte cinează la familia Forbes, îi explică ea așezându-se pe pat.

Convinsă că probabil nu arăta prea bine în momentul acesta, își plecă privirea. Vocea gravă a lui Ross o făcu să tresară.

– Știu. Mi-a telefonat... Așa că am reținut o masă pentru două persoane, nu pentru trei.

– Pentru ce oră? întrebă ea.

– Aș vrea să plecăm cam într-o jumătate de oră, crezi că este posibil? Catherine petrecea ore întregi în fața oglinzii, deși n-avea deloc nevoie pentru că era foarte frumoasă.

– Asta mi-a spus toată lumea despre ea.

Regretă imediat cuvintele rostite. Ross nu părea însă prea impresionat. Din nou, ea se miră de această atitudine distantă. Putea să vorbească despre soția lui într-un mod absolut detașat, ca și cum i-ar fi fost indiferentă.

– Voi fi gata la timp, afirmă ea.

– Perfect.

După ieșirea lui din încăpere, Anne oftă ușurată, apoi se duse în baie să facă un duș rapid.

Revigorată de apa fierbinte, își puse o bluză de mătase roz și noul ei costum de stofă albă. Cu o bucurie copilărească, fu surprinsă să constate că putea să strângă cordonul de piele cu o gaură în plus. Poate că începuse să slăbească?

Ross o aștepta în salonul cel mic. Văzând-o, se ridică de pe fotoliu curtenitor, și tinerei i se păru că ochii lui verzi întâzie asupra ei ceva mai mult decât o cerea politețea.

– Douăzeci și opt de minute, o anunță el după ce aruncă o privire la ceas.

– Ce să facem cu aceste două minute economisite? Vrei să mă întorc în camera mea?

În loc de orice răspuns, el își trecu brațul pe sub cel al tinerei și o conduse spre hol. Ea îi respira cu plăcere parfumul, remarcând în treacăt că și el își schimbase hainele. Gândul că îmbrăcase acest elegant costum gri

în onoarea ei îi produse o bucurie pe care n-ar fi putut să și-o explice.

– Va trebui să conduci tu, zise el pe un ton morocănos.

În clipa când trecură de poarta din fier forjat, ea își dădu seama dintr-o dată că Ross n-ar fi putut să iasă în oraș fără șofer. Oarecum întristată, se gândi că el o folosea, dar la urma urmei, tot era mai bine decât să mănânce singură pâine cu brânză în bucătărie.

Traversară câmpia sălbatică până în împrejurimile orașului. Anne frână în fața unei case din piatră cenușie pe care i-o indicase Ross, uimită că nu exista nici un indiciu că aici ar fi un han.

După ce urcară câteva trepte, intrară într-un hol lambrizat.

– Mă bucur să vă revăd, doctore Bradley. Masa dumneavoastră este pregătită.

Bărbatul cu o ținută semeață care-i întâmpină avea niște mustăți mari și semăna cu un colonel în retragere.

– Anne, ți-l prezint pe comandantul Gregson. Dumneaei este Anne Melton, noua mea asistentă.

– Ce pot să vă ofer de băut? întrebă după ce ei se așezară. Am whisky-ul dumneavoastră preferat, doctore.

– Perfect. Și tu, Anne?

– Un xeres, vă rog.

– Comandantul a cumpărat acest restaurant acum câțiva ani, îi spuse Ross de îndată ce proprietarul se îndepărtă. Era o fermă abandonată, dar el a făcut minuni, după cum poți constata.

– Este într-adevăr fermecător.

Pereții erau ascunși în spatele unor panouri de stejar lustruit care urcau până-n tavan. Numeroase tablouri în ulei, reprezentând în mare parte bătălii istorice, împodobeau încăperea. În schimb, fețele de masă și șervețelele brodate dezvăluiau o prezență feminină. Fiecare masă era înveselită de un buchetel de flori aranjate artistic.

– Nu există un meniu, preciză Ross, dar orice mâncare aici este delicioasă.

– Și totuși, cred că nu ești prea ușor de mulțumit.

Se întrerupse, muștrându-se iarăși că o luase gura pe dinainte. Ross râse de stânjeneala ei.

– Te referi la ciudățeniile mele alimentare?

– Cam așa...

– Află că aici se servesc doar legume cultivate fără nici un produs chimic. Știu precis asta pentru că eu le cresc în grădina clinicii.

– Poftim?!

– La început am făcut-o doar pentru nevoile noastre, apoi am început să livrăm și altora. Într-o zi, comandantul m-a întrebat dacă îl accept și pe el drept client. Venitul suplimentar astfel obținut îl investesc în modernizarea clinicii.

– Dar cine se ocupă de acest comerț?

– Aici intră în scenă Richard Forbes. El supraveghează grădinarii și se ocupă de tranzacții. Munca aceasta l-a ajutat în sfârșit să se stabilizeze.

– „În sfârșit“?

– După cum ai aflat, el a început studii de medicină la insistențele tatălui său. După aceea, a făcut o mulțime de meserii ciudate. Îi place să se miște... Fără îndoială, asta i se trage din sângele lui țigănesc.

– Nu știam că familia Forbes...

– A, nu! Richard a fost adoptat la vârsta de doi ani. Mama lui locuia în sat, dar nu cunoșteam identitatea tatălui său. Când mama lui a murit, familia Forbes a adoptat copilul.

Ross îi zâmbi comandantului care le puse două pahare pe masă.

– În sănătatea dumneavoastră, doctore, zise acesta îndepărtându-se.

Anne îl privi pe Ross uimită.

– Așadar, nu ești împotriva alcoolului?

– Cu condiția să nu se abuzeze, sub formă de aperitiv sau ca să completeze o masă bună. Comandantul alege vinurile cele mai potrivite meniului.

Anne se simțea din ce în ce mai relaxată. Îi plăcea acest aspect încă necunoscut al personalității lui Ross. De fapt, i se părea din ce în ce mai seducător.

În timpul cinei, se surprinse de câteva ori observându-l cu atenție. Fie că se purta solemn sau plin de entuziasm tineresc, nu era niciodată plictisitor. Fără voia ei, Anne își aminti de unele momente petrecute în compania lui Martin, în timpul cărora conversația lânzezea.

– A fost delicioasă, declară ea când termină salata de fructe.

Îi plăcuse totul, cruditățile, somonul la grătar, desertul. Și nimic din toate astea nu îngrășa, se gândi ea cu umor. I se părea dintr-o dată important să fie atentă la ce mănâncă și să aibă o imagine sănătoasă. Cu un gest neșteptat, Ross se aplecă spre ea și-i luă mâna.

– Ți-am făcut capul calendar cu ciudățeniile mele! Acum, vorbește-mi despre tine.

Tulburată, ea roși sub privirea ochilor verzi.

– Ce vrei să știi?

El râse încet, strângând cu un fel de tandrețe degetele fetei.

– Draga mea copilă, nu este vorba de o anchetă, ci doar de o discuție amicală. De exemplu, cum arată logodnicul tău? Ce face?

– După ce și-a luat toate diplomele, a plecat în Africa.

– Asta știi. Dar cum arată?

– Înalt, brunet...

– Frumos?

Ea râse, stânjenită, în timp ce privirile li se întâlneau.

– Așa se spune.

– Și o să vă căsătoriți, o să aveți mulți copii? întrebă el, cu o licărire periculoasă în ochii de un verde întunecat acum.

– Cred că logodna folosește tocmai pentru a hotărî asemenea lucruri.

– În general, oamenii se cam pun de acord înainte să-și ia vreun angajament, după care această înțelegere se concretizează sub forma unui inel...

Privă amândoi spre mâna lipsită de inel a Annei, apoi Ross îi zâmbi enigmatic. Deodată, ea fu iritată de gândul că va trebui să explice din nou că Martin era sărac.

– Este inutil să insistăm asupra acestui subiect! spuse ea cu o voce iritată.

– Scuză-mă, uitasem că este vorba de o alegere.

Ea se mai împlânzi și-i aruncă o privire recunoscătoare.

– Este un mod diplomatic de a prezenta lucrurile.

Tăcură câteva minute, apoi Ross luă inițiativa și întrerupse acest scurt moment de complicitate.

– Din păcate, trebuie să plecăm. I-am promis Charlottei să trec s-o iau de la familia Forbes, și începe să se facă târziu.

Ajunși afară, el cuprinse cu brațul sănătos umerii tinerei. Luminați de lună, se îndreptară spre mașină.

– O să fiu foarte bucuros când voi scăpa de ghipsul ăsta, bombăni el.

Foarte emoționată de această apropiere, Anne nu răspunse. Când se așeză la volan, își reproșă această sensibilitate excesivă. Strângând-o lângă el, Ross se comportase ca și cum ar fi fost fiica lui, nimic mai mult.

El o conduse până în dreptul unei case mari de piatră, în apropiere de Littleshaw. Aleea care șerpuia prin grădina bine întreținută dădea o impresie de lux care se confirma când intrai în această clădire confortabilă.

Doamna Forbes răspunse la soneria lor. Le deschise larg ușa grea de stejar.

– Bine ați venit la noi. Dumneata trebuie să fii noua infirmieră a lui Ross, domnișoară...

– Ți-o prezint pe Anne Melton.

– Charlotte ne-a vorbit mult despre dumneata, Anne. Veniți, fetele sunt așezate în salon, la televizor.

Fay Forbes îi conduse într-o încăpere cufundată în semiîntuneric, cu excepția colțului în care lumina televizorul. Pe un divan, erau ghemuite două siluete.

– Ești gata de plecare, Charlotte? întrebă Ross.

– Oh, tată, se tângui fetița. Este momentul cel mai interesant al filmului...

– Se uită la La răscruce de vânturi, șopti doamna Forbes. Am cumpărat caseta video, și cred că este cel puțin a doua oară când Jane se uită la ea. Luați loc, până una-alta, să beți o ceașcă de cafea.

Anne se așează lângă fete, imitată imediat de Ross.

– Toate sunteți la fel, murmură el. De îndată ce vi se oferă o poveste de dragoste...

– Oh, dar asta nu-i oricare poveste de dragoste, zise Anne pe un ton liniștit.

– Ah... oftă Charlotte cu emoție. Când Catherine moare în brațele lui...

Privără în tăcere celebra scenă și, ca de obicei, Anne simți lacrimi în ochi. Jane și Charlotte suspinau fără să se ascundă.

Anne nu îndrăzni să întoarcă privirea spre Ross care ședea alături de ea. Resimțea o ciudată tulburare la gândul că se afla chiar în inima regiunii în care Emily Brontë își găsisese inspirația pentru romanul său. Înțelegea acum și de ce soția lui Ross, Catherine, hotărâse să-și boteze fițița Charlotte, prenumele uneia din surorile Brontë. Își puse în gând să-i ceară lui Ross un exemplar al unei cărți scrisă de Catherine.

Când apăru pe ecran cuvântul „sfârșit“, doamna Forbes aprinse un lampadar pentru a risipi melancolia ce-i cuprinsese pe toți. Cele două fete își șterseră în grabă obraji înroșiți de plâns.

– Nu-i așa că este formidabil? oftă Charlotte. Mi-ar plăcea să-l revăd.

În mijlocul hohotelor de râs, Fay Forbes o asigură că poate veni când dorește.

– Ian a fost chemat undeva, spuse ea turnând cafeaua. Iar Richard... Ei bine, Richard poate fi oriunde, conchise ea râzând.

Anne refuză frișca și zahărul.

– Ești la regim?

– Tocmai am început un regim, recunosc ea puțin rușinată. Sper să pot să-l țin.

– Cu Ross pe urmele dumatiale, totul este posibil. De fapt, îți va fi mult mai ușor să-ți continui efortul decât să-l întrerupi.

– Nu mă prezenta ca un căpcăun, Fay!

– Și totuși! Dacă n-aș ști că pacienții tăi te adoră, aș spune că ești un tiran.

– Sunt absolut de acord, interveni Charlotte. Cu tata, orice devine totul sau nimic. Să nu slăbești prea mult, Anne. Mama ajunsese doar piele și os.

Fay Forbes se întristă.

– Ar fi putut să fie manechin. Din păcate, pe aici pe la noi nimeni nu știa să-i aprecieze frumusețea.

– De nenumărate ori i-am cerut să vină și ea la Londra! interveni Ross.

– Știu foarte bine, dar munca ei o reținea aici, romanele ei și...

Tăcu. Ross o fixa cu intensitate, îndemnând-o din ochi să continue.

– Romanele sale... reluă încetișor Fay, și acea căutare neîncetată...

– Pe câmpii, continuă Ross. Iubea câmpia asta nesfârșită...

Se ridică brusc și-i ciufuli părul Charlottei.

– Este timpul să plecăm, Charlotte. Fay, îi voi telefona lui Ian să aflu dacă...

Vorbele nu mai ajunseseră până la Anne care nu se mai gândea decât la Catherine Bradley. Îl urmă ca un automat. Femeia aceasta constituia o enigmă. Fusese atât de frumoasă, atât de înzestrată... Niciodată n-o va putea înlocui vreodată în inima lui Ross.

Tot drumul, el nu scoase o vorbă, dar Charlotte flecărea fără oprire. În apropiere de sat, Anne frână brusc.

– Fir-ar să fie! Înjură Ross. Ce s-a întâmplat?

În fața lor, o formă întunecată era ghemuită în umbra unui zid. Anne crezu mai întâi că era vorba de o oaie, apoi recunoscă o siluetă masculină. Ross sări afară din mașină.

– Este rănit! Trage pe dreapta, Anne, mă ocup eu de el.

Cu inima bătându-i nebunește, Anne se supuse parcând mașina cu farurile către rănit.

– Rămâi aici! Îi ordonă ea Charlottei înainte să i se alăture lui Ross.

– Este în stop cardiac, mormăi el. Ia butelia de oxigen din spatele mașinii..

În timp ce Anne se îndepărta, el începu să-i facă rănitului masaj cardiac. După câteva secunde, ea se întoarse.

– Ghipsul ăsta afurisit! Înjură el înfundat. Stai în genunchi, Anne, nu este de pierdut nici o secundă.

Ea îngenunche imediat în iarbă, conștientă de situația dramatică în care se aflau.

– Pune-ți mâinile una peste alta la baza sternului... acolo, este bine...

În minutele ce urmară, ea îi execută orbește comenzile, în ciuda sudorii care-i șiroia pe frunte. După un secol, i se păru ei, corpul neînsuflețit până acum se mișcă aproape imperceptibil. Bolnavul deschise gura, clipi din pleoape.

– Bravo, oftă Ross, l-ai salvat. Acum dă-mi oxigenul.

Fixă masca de oxigen pe fața pacientului, apoi se asigură că acesta respiră regulat. Anne se ridică. Costumul ei alb era pătat cu verde, dar salvarea unei vieți merita asta, se gândi ea întorcându-se spre mașină.

– Acum, știu de ce umblați cu jeep-ul, îi zise ea Charlottei care se agita nervoasă pe bancheta din spate.

– Se simte mai bine? întrebă fetița.

– Așa sper. Va trebui să folosim targa. Va trebui de asemenea să-l ajuți pe tatăl tău, pentru că el n-are voie să ridice nimic cu mâna în ghips. Tu vei ține de un mâner, el de celălalt, iar eu voi prinde celălalt capăt al târgii.

Încântată că este solicitată, Charlotte sări jos din mașină. O clipă mai târziu, necunoscutul era așezat cu targa în spatele mașinii. Ross rămase lângă el, în timp ce Anne urcă la volan și porni.

– S-ar zice că este un om care făcea jogging, remarcă Charlotte.

Anne remarcase și ea treningul și bascheții.

– Un alt fanatic al sportului, murmură ea.

– Se poate ști la ce faci aluzie? întrebă Ross.

– Probabil că și-a depășit limitele.

– Nu-l judeca fără să știi despre ce-i vorba și încearcă mai bine să conduci mai repede.

Fațada clinicii era luminată de proiectoare ascunse printre ghivecele cu flori. Din nou, Anne se gândi la un hotel de lux, dar această impresie se risipi de îndată ce se aflară în interior.

Cu stetoscopul în jurul gâtului, doctorița Sophie Mitchell alergă în întâmpinarea lor.

– A fost în stop cardiac, o anunță Ross. Pregătește cortul de oxigen, morfina.

Apăruse și Mike Stevenson, împingând un pat rulant în care-l puseră pe bolnav. Acesta începea să-și recapete cunoștința.

– Unde sunt?

– Ești într-o clinică, îl liniști Anne cu o voce blândă. Nu-ți face griji, ești în siguranță.

Ross se întoarse către fiica sa.

– Tu du-te acasă, draga mea, și anunț-o și pe bunica.

De îndată ce necunoscutul fu dus într-o rezervă, Anne îi acordă primele îngrijiri. Află că bolnavul se numea Raymond Jackson, și locuia în Black Scar House, pe colina care domina satul.

– Anunțați-o pe soția mea, să-l sune pe asociatul meu... Vocea abia de i se auzea.

Ross îl întrerupse imediat.

– Trebuie să te odihnești, domnule Jackson. Domnișoara Melton o va suna pe soția dumitale, nu-ți face griji.

Continuând să examineze bolnavul, Ross se gândi că are de-a face cu un caz clasic de industriaș surmenat care locuia în zonă, dar care avea birourile la Leeds, de unde intra în legătură cu toate colțurile lumii. Era greu de crezut că n-avea decât treizeci și șase de ani...

Era trecut de miezul nopții când Ross îi spuse Annei să se ducă la culcare. Domnul Jackson era instalat sub cortul de oxigen, soția era alături de el, palidă și răvășită.

– Ne ocupăm noi în continuare de el. Aș vrea ca tu să te duci acasă și să vezi cum se simte Charlotte. Probabil că povestea asta a șocat-o.

Anne aruncă o privire înspre Sophie Mitchell. Așezată într-un fotoliu, aceasta zâmbea mulțumită. Doctorul Stevenson părăsise clinica, astfel că cei doi doctori își vor ține companie...

– Noapte bună, spuse încet Anne strecurându-se afară din încăpere.

Luna dispăru în nori când traversă grădina înmiresmată de parfumul trandafirilor. Se simțea obosită, și totuși ar fi dat orice să rămână alături de Ross... Ce naiba i se întâmpla? se întrebă ea, exasperată. Doar era îndrăgostită de Martin... sau cel puțin așa crezuse până-n clipa asta.

Preț de câteva minute, își permise să viseze la ce s-ar fi putut întâmpla între ea și Ross dacă ar fi fost liberă... și dacă el n-ar fi avut o legătură cu Sophie Mitchell. Anne era sigură acum. Tânăra doctoriță îl privea pe asociatul ei ca și cum acesta ar fi fost singurul bărbat de pe pământ.

Își reveni însă. Era zadarnic să se chinuie astfel. Sophie Mitchell putea oricând s-o înlocuiască în inima lui Ross pe Chatherine, frumoasa și talentata lui soție, dar Anne Melton n-ar fi putut chiar de-ar fi luptat un milion de ani pentru asta...

Capitolul 5

Anne se strecură încetișor în casa cufundată în liniște, apoi urcă la primul etaj. De sub ușa Charlottei nu răzbătea nici o rază de lumină, dar o deschise totuși ca să fie liniștită. Cum fetița dormea adânc, Anne se retrase fără zgomot și se duse în camera ei în vârful picioarelor.

În clipa când vru să stingă veioza, o auzi pe Charlotte țipând. În câteva secunde, sări jos din pat și alergă lângă copilă.

– Ce se întâmplă, draga mea?

– Oh, Anne, cât mă bucur că ești aici! Am avut un coșmar îngrozitor.

Anne o cuprinse cu tandrețe în brațe.

– Acum totul este în regulă. Vrei să-mi povestești?

După ce suspină de câteva ori, Charlotte începu:

– Am... am visat că tata pleca, lăsându-mă singură.

– Tatăl tău nu te va părăsi niciodată, fii liniștită. Nu trebuie să te temi de asta.

Își mușcă buzele, reproșându-și că fusese atât de categorică. La urma urmei, poate că Sophie Mithcell nu voia să se mai împovăreze cu o adolescentă.

– Tatăl tău te iubește foarte mult, reluă ea repede.

Anne rămase multă vreme lângă copilă, legănând-o ca pe un bebeluș. Chiar și adolescentele au nevoie de o mamă, se gândi ea. Chiar dacă era fericită și alintată, Charlottei îi lipsea o prietenă mai în vârstă căreia să poată să-i încredințeze secretele. Când simți să fetița adormise, o culcă încetișor apoi o înveli cu grija.

– Noapte bună, Charlotte, murmură ea.

Mulțumită că nu primise nici un răspuns, Anne stinse lumina și ieși. Se întoarse în camera ei, dar multă vreme nu-și găsi somnul. De fiecare dată când închidea ochii, îi apărea chipul lui Ross cu o claritate surprinzătoare.

În disperare de cauză, se ridică din pat și deschise șifonierul, hotărâtă să nu ia în seamă sfaturile doctorului Bradley și să fumeze o țigară. O duse la gură cu mâna ce tremura, apoi aprinse un chibrit. Îngrijorată la gândul că el ar putea să observe, deschise fereastra și suflă fumul spre cerul înstelat. Oftă apoi de plăcere când un zgomot de pași o făcu să

tresară. Ross urca agale aleea... Cu capul dat pe spate, contempla și el stelele, astfel că o zări imediat.

– Ai pățit ceva? întrebă el cu o voce înăbușită.

– Nu... Numai că nu reușesc să dorm, atâta tot.

– Este o rușine să poluezi o noapte atât de frumoasă cu mirosuri dezagreabile. Nu crezi că nu-i nevoie să mai adaugi și tu ceva la agresiunile pe care le suportă deja biata noastră planetă?

– O țigară nu poate face prea mult rău.

– Dar plămânii tăi ce zic?

– Am oroare să fiu muștrată mereu pe tema asta! declară ea aruncând țigara. Așa! Acum ești mulțumit?

Ross strivi cu piciorul scrumul incandescent.

– Te privește modul în care-ți maltratezi corpul.

– Îți jur că a fost ultima.

– Este vorba de o decizie importantă. Nu trebuie s-o iei doar ca să-mi faci plăcere, zise el îndepărtându-se.

Anne închise fereastra, apoi îi pândi pașii pe scară. Trebuia să treacă prin fața camerei ei ca să ajungă în dormitorul lui aflat la capătul culoarului. Când se așternu în sfârșit liniștea, se aruncă pe pat.

– Voi înceta să mai fumez pentru a ne face plăcere amândurora, se jură ea, cu nasul în pernă.

*

* *

Anne își petrecu dimineața următoare în cabinetul lui Ross, dar acesta nu făcu nici o aluzie la mica lor ceartă nocturnă. Părea mulțumit de munca ei și de eficacitate. După plecarea ultimului pacient, o rugă să-l însoțească la vizitele pe care le avea de făcut la domiciliu.

Merseră mai întâi la Jenny, unde trebuiră să bea cafeaua de rigoare, ascultându-i poveștile. Tânăra mamă părăsise deja patul pentru a-și vedea de treburile gospodărești.

– Ești o lăuză exemplară, o felicită Ross.

De îndată ce scăpară de Jenny, traversară câmpia pentru a ajunge la o fermă izolată situată în vârful colinei Blackdean.

Pe drum, el îi explică liniștit situația.

– Îmi fac griji pentru pacienta asta. De la moartea soțului său, își neglijează total sănătatea, deși este însărcinată în șapte luni.

– Biata femeie! Câți ani are?

– Treizeci și doi, dar pare mult mai în vârstă. M-au sunat cei de la clinica din Littleshaw ca să-mi spună că nu și-a mai făcut nici un examen prenatal de mai multe săptămâni.

Ferma părea abandonată, chiar dacă din horn se ridica un firisor de fum. Alertată de zgomotul făcut de închiderea portierelor, femeia apărură la geamul

bucătăriei. Anne îi zări părul decolorat și puțin încărunit, căzându-i peste fața suptă. Puțin după aceea, le deschise ușa, vizibil ostilă.

– Ce doriți?

– Cei de la spital își fac griji pentru tine, răspunse îngăduitor Ross. Presupun că îți este imposibil să cobori în vale...

– Nicidecum, am o mașină.

Anne zări în curte o rablă veche. Nu părea să fie în stare de funcționare...

– Pot să te examinez aici, Lucy, asta te-ar scuti de un drum.

– Nu, mulțumesc, mă voi duce mâine la spital, după ce îmi fac cumpărăturile.

Cum femeia se pregătea să le închidă ușa în nas, Anne spuse:

– Dacă putem să facem ceva pentru dumneavoastră...

Ușa se trânti totuși, apoi auziră pași ce se îndepărtau. Ross ridică din umeri, neputincios.

– Când ne întoarcem, o s-o rog pe doamna Harding să anunțe spitalul, zise el îndreptându-se spre mașină.

Îngândurată, Anne se așează la volan și introduse cheia în contact.

– Nu pare prea grasă pentru o femeie însărcinată în șapte luni. Mă întreb dacă mănâncă suficient.

– Este greu să spui cum arată sub rochia aceea largă. Îmi pare rău că n-am putut intra. O să sun la serviciul social, poate că ei vor avea mai mult noroc decât noi.

– Trăiește singură?

– Mama ei locuiește la Littleshaw, dar mă îndoiesc că se văd prea des. Lucy Fielding nu este o fire prea sociabilă...

– Am observat, oftă Anne.

– Întoarce la dreapta, mergem la Patru-Vânturi.

Anne opri în fața unei clădiri mari din piatră cenușie care nu se deosebea de celelalte decât prin faptul că în fața ei se afla o ambulanță. Zări o siluetă cunoscută care ajuta un pacient să coboare.

– Văd că Richard muncește ca să-și merite salariul, constată Ross pe un ton liniștit.

Anne se întrebă de ce avea o atitudine atât de aspră față de bietul băiat. Când îi văzu, acesta din urmă le adresă un zâmbet larg, apoi îl așează pe bolnav în scaunul rulant.

– Mă întorc într-o clipă, zise el.

Anne tocmai găsisese un loc liber în mica parcare când tânărul se întoarse. Îi deschise portiera făcând o reverență.

Ea îi zâmbi.

– Serviciul este ireproșabil în această casă.
– Dacă domnișoara dorește să mă urmeze, pe aici...
– După ce îți termini de jucat rolul, Richard, interveni sec Ross, aș vrea să-ți spun două vorbe în biroul tatălui tău.

Richard îi făcu cu ochiul Annei. Aceasta se grăbi să-l ajungă pe Ross, nedorind să ațâțe și mai mult ostilitatea ce părea să mocnească între cei doi.

În hol îi întâmpină un bărbat înalt cu părul cărunț.

– Bună ziua, Ian, ți-o prezint pe asistenta mea, Anne Melton. Anne, dumnealui este Ian Forbes.

Acesta întinse mâna, adresându-i o privire admirativă.

– Te gândești să pleci după ce Ross își va scoate ghipsul, domnișoară?

Anne ezită câteva clipe.

– Mă aflu aici pentru trei luni, domnule.

– Dar ai putea eventual să rămâi mai mult?

– Încerci cumva să-mi furi personalul, Ian? zise Ross cu un zâmbet în colțul gurii care-i făcu o gropiță în obraz.

– Speram doar ca domnișoara Melton să fie liberă la sfârșitul contractului cu tine.

– Uită de planurile astea, urmează să se mărite!

– Ce pierdere pentru profesie! zise Ian Forbes râzând.

– Voi continua să muncesc și după ce mă voi mărita, preciză tânăra dar nu știu încă unde ne vom stabili. Deocamdată, logodnicul meu este în Africa unde studiază medicina tropicală.

Se miră de faptul că parcă nu mai resimțea același entuziasm la perspectiva nunții sale. I se părea că acest eveniment important n-o mai privea.

– Dacă înțeleg bine, interveni Ross cu o oarecare aroganță, aștepți hotărârea logodnicului tău. Nu cezi că ai putea să te gândești singură la viitorul tău, în loc să trăiești în umbra viitorului tău soț?

Anne îi aruncă o privire furioasă. De ce se amesteca în viața ei? se gândi ea îndreptându-se spre fereastră. Respiră adânc ca să se calmeze, privind către o pasăre neagră cocoțată în vârful unui copac.

– Pot să folosesc biroul tău? îl întreabă Ross pe prietenul lui. Trebuie să vorbesc cu Richard.

– Bineînțeles, răspunse Ian Forbes privindu-și întrebător fiul.

Richard ridică din umeri și trecu prin fața lor cu un aer resemnat.

– Să terminăm cu asta, bombăni el.

De îndată ce cei doi bărbați dispărură, Ian Forbes o conduse pe Anne fără să pară că remarcă izbucnirile de voci ce aungeau până la ei din spatele ușii.

Pe parcursul vizitei, Anne fu surprinsă de diversitatea îngrijirilor acordate de clinică. Un

amănuț înșă o tulbura, totuși: starea de degradare a localului. Pe drumul de întoarcere, îi vorbi despre asta lui Ross.

– Clădirea aceasta ar fi trebuit să fie condamnată de multă vreme, zise el pe un ton lejer. Nu înțeleg de ce Ian rămâne aici. A cumpărat aparatură costisitoare pe care a instalat-o în clinica asta degradată, și speră că totul va fi bine.

– Poate că nu-și permite să se mute în altă parte?

– Nici vorbă! Doar că este prea ocupat ca să caute altceva prin zonă.

Ross tăcu o clipă, apoi îi aruncă o privire complice.

– M-am gândit că poate am putea cina în oraș, diseară. Meriți să te distrezi un pic după toate aceste ore de trudă!

Deodată, o oaie traversă șoseaua obligând-o pe fată să frâneze brusc. Se simți ușurată că beneficiase de câteva secunde suplimentare ca să răspundă. Cum va reacționa când va afla că acceptase deja să iasă cu Richard? La sfârșitul discuției cu Ross, tânărul păruse atât de deprimat, încât ei i se făcuse milă. Ross și Ian Forbes erau atât de absorbiți de conversația lor încât nu remarcaseră că cei doi tineri discutau în șoaptă.

Cum din cauza frânei bruște motorul se oprise, ea nu-l porni imediat și se întoarse către însoțitorul său, care o privea atent.

– Am deja o întâlnire, spuse ea cu o voce slabă.

Străduindu-se să susțină privirea lui Ross, se înfioră ușor, regretând cu disperare că trebuie să-i refuze invitația.

– Ce succes ai! Nu ți-a trebuit mult timp ca să-ți umpli agenda.

– Aș fi încântată să fixăm o altă seară.

El râse amar.

– Din păcate, îmi este imposibil să-mi fac planuri pentru că voi fi foarte ocupat. Pornim?

Furioasă împotriva ei însăși, Anne demară. Cel puțin, se gândi ea cu ușurare, el nu știa cine o invitase în oraș...

Își petrecu restul după-amiezii lângă Raymond Jackson, după cum îi ceruse Ross.

– L-am pus pe anticoagulante și i-am scăzut morfina. Ai vreo întrebare?

– Nu cred. Vei fi la clinică în cazul în care voi avea nevoie de tine?

El păru surprins de această întrebare, apoi un zâmbet amuzat i se rătăci pe buze.

– Nu-ți face griji, nu mă voi îndepărta prea mult de tine! spuse el pe un ton ironic.

– N-am vrut să spun...

El se opri în pragul camerei și păru să-i facă o plăcere crudă văzând-o că roșește.

– Da?

Inima Annei începu să bată foarte repede. Trebui să facă un efort considerabil pentru a-i susține privirea.

– Ce instrucțiuni poți să-mi dai în privința cortului de oxigen?

– Când se va trezi, poți să i-l ridici câteva clipe. În rest, repaos complet! Nici un telefon, nici o hotărâre importantă. Dacă nu reușești să-l stăpânești, telefonează-mi la hidroterapie.

Cuprinsă de un sentiment neplăcut care semăna cu gelozia, Anne deduse că se va duce la Sophie. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Ross îi spuse că trebuia să trateze o pacientă care suferea se sinuzită cronică.

– Să treci și tu s-o vezi după ce te va înlocui domnișoara Lawson. Mi s-a cerut să redactez un articol asupra unui caz pentru congresul care se va ține la Paris, în septembrie.

Anne îl privi dispărând, gândindu-se că Sophie Mitchell îl va însoți cu siguranță în Franța... Trezirea pacientului său o smulse din aceste gânduri neplăcute.

– Cine ești dumneata? întrebă pacientul cu o voce slabă.

– Sunt Anne Melton, asistentă, dar puteți să-mi spuneți Anne. Cum vă simțiți, domnule Jackson?

– Spune-mi doar Raymond și te rog să-mi dai telefonul.

– Îmi pare rău, dar trebuie să vă odihniți.

– Cum ai vrea să mă odihnesc dacă întreprinderea mea poate să dea faliment?

Începuse deja să se enerveze.

Cu coada ochiului, Anne urmări efectele acestei enervări pe electrocardiogramă.

– Nu vă faceți griji, soția dumneavoastră se ocupă de tot. Ați dori să ridic un pic cortul?

– Evident! Nu mi-a plăcut niciodată „campingul“.

– Îl voi ridica dacă îmi promiteți că veți fi liniștit.

Ușa se deschise și apăru o femeie elegantă, ținând într-o mână un coș cu struguri și în cealaltă o poșetă Dior. Anne dădu la o parte o latură a cortului de oxigen pentru a-i permite să-și sărute soțul.

– Oh! N-a fost bărbierit! exclamă doamna Jackson surprinsă.

– Am avut alte priorități, spuse încetișor Anne. De îndată ce soțul dumneavoastră se va simți mai bine, ne vom ocupa și de asta.

– Am uitat să-i aduc pijamalele lui frumoase de mătase. Nu aveți altele? întrebă doamna Jackson strâmbând din nas. Soțul meu detestă bumbacul.

– Mai taci, Linda! se enervă pacientul.

Anne simți că trebuie să intervină.

– Doamnă Jackson, doctorul ar dori să discute cu dumneavoastră dacă vreți să coborâți la recepție. Vă va expune chiar el cazul domnului Jackson.

Femeia părea ușurată să iasă din încăpere. Avea o teamă morbidă de spitale și se întrebă cât timp va fi nevoit Raymond să rămână aici. Va trebui oare să anuleze călătoria în Bermude...?

Chiar dacă Anne nu putu să-i explice limpede despre ce este vorba, Ross înțelese imediat motivul acestui apel telefonic.

– Mă duc imediat în hol să discut cu doamna Jackson. Ai făcut bine că mi-ai telefonat, zise el, vreau ca nimeni să nu-l deranjeze pe pacientul nostru.

Când Linda Jackson se întoarse în salon, părea mai calmă. Anne se întreba ce i-o fi relatat Ross, pentru că o vedea aruncând priviri speriate spre electrocardiogramă. Văzând-o cât este de palidă sub stratul gros de fond de ten, tânăra o invită să se așeze.

– Vreți o ceașcă de ceai? îi propuse ea cu amabilitate.

Cu ochii în lacrimi, doamna Jackson acceptă.

– Va scăpa, nu-i așa, domnișoară Melton?

– Cu condiția să se odihnească, răspunse ea cu fermitate. Scutiți-l de griji, de orice emoție sau enervare.

– Încetează să mai jelești, interveni soțul ei ceva mai bine dispus. Încă n-am murit, așa că este inutil să te gândești la asigurarea pe viață.

Anne dădu o fugă până la bucătărie, sperând că nu-și asuma nici un risc lăsându-i singuri. Când se

întoarse, i se păru că soții Jackson încheiaseră un armistițiu. De îndată ce doamna Jackson își bău ceaiul, Anne îi sugeră cu blândețe să plece, pentru ca soțul său să se poată odihni. Remarcase deja buzele vineții ale pacientului său precum și respirația mai accelerată. Când îi așază cortul de oxigen, el murmură:

– Îți mulțumesc, Anne, ai reușit s-o neutralizezi.

– Nu știu la ce faceți aluzie, răspunse ea cu o voce calmă, dar un zâmbet fugar îi flutură pe buze.

Când Christine Lawson veni s-o schimbe, Anne îi explică tot ce trebuie supravegheat la pacientul lor, apoi se duse la hidroterapie. Ross stătea pe marginea piscinei, observând o fetiță care înota repede de la o margine la alta. Era atât de concentrat, încât nu remarcă imediat prezența Annei.

– Respiră adânc! Întinde-ți corpul... Bine!

Se întoarse ca și cum ar fi simțit o privire ațintită asupra lui.

– Este celebra ta pacientă?

– Privește cum despică apa! Anul trecut, se sufoca de îndată ce intra în apă. Am descoperit că, pur și simplu, hrana ei era prea sărată. Mike Stevenson i-a administrat un decoct dintr-o plantă numită podbal. La început, starea ei s-a înrăutățit, apoi sinuzita s-a vindecat încetul cu încetul până a dispărut total. Ajunge pentru astăzi, Virginia! îi spuse el fetei. Vrei s-o duci în aripa pentru copii, domnișoară Melton?

– Bineînțeles, răspunse Anne întinzându-i o mână fetiței ca s-o ajute să iasă din piscină.

În timp ce se îndrepta cu fetița spre vestiar, Ross îi aruncă o remarcă neașteptată:

– Îți doresc petrecere frumoasă, diseară.

– Mulțumesc, răspunse ea cu voce calmă.

Și se îndepărtă repede, pentru ca el să nu-i vadă roșeața din obraji. O ajută pe Virginia să se îmbrace și în același timp îi fu ciudă că acceptase să iasă diseară în oraș cu Richard. De acum încolo, Ross n-o va mai invita niciodată, se gândi ea, cu inima strânsă de părere de rău.

De îndată ce fetița fu gata, Anne o luă de mână și împinse ușa, exact la timp pentru a auzi vocea mieroasă a doctoriței Mitchell:

– La ce oră ne întâlnim diseară, Ross?

Anne grăbi pasul ca să nu audă răspunsul. O duse pe Virginia în cameră, apoi se gândi că este timpul să plece de la clinică. Chiar în timp ce traversa grădina, soarele apunea în spatele colinelor, aprinzând râul în reflexe roz. În mijlocul apei, pietrele plate păreau strălucitoare. O străbătu un fior dulce, amintindu-și de sărutul lui Ross. Își trecu mâna peste frunte, ca pentru a alunga această amintire și merse cu un pas apăsător spre casă.

Ajunsă în camera ei, își puse niște blugi și o bluză de bumbac, pentru că Richard cu siguranță n-o va

duce într-un restaurant de lux. Când îl văzu venind în mașina lui sport decapotabilă, se convinge că apreciasse bine.

Abia se așază lângă el că acesta și demară în trombă. Anne își ținu răsufarea în timp ce el alerga ca un nebun pe șoseaua ce traversa câmpia. După un timp ce i se păru o veșnicie, Richard opri în sfârșit în fața unui han de țară.

– Te simți bine? întrebă el zâmbind larg.

– Acum, da.

– N-o să mă faci să cred că ți-a fost frică!

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar mi-a fost tare frică.

Tânărul sări din mașină și o ocoli ca să-i deschidă portiera. Ea îi prinse mâna pe care i-o oferă, dar îi dădu drumul imediat ce coborî.

Restaurantul era deja arhiplin și întunecat din cauza fumului. Când Richard îi întinse pachetul lui de țigări, Anne se miră de ea că refuză reflex să ia una. Ceva mai târziu, comandă un pahar de Perrier.

– Asta este tot ce vei bea?! exclamă Richard.

Expresia lui nedumerită o făcu pe Anne să zâmbească. Fără îndoială, regreta deja invitația pe care i-o făcuse, se gândi ea în timp ce el se îndrepta spre bar. Un grup de tineri gălăgioși îl întâmpinară cu exclamații de bucurie și el nu se putu întoarce imediat lângă ea.

– Scuză-mă, zise el punând băuturile pe masă. Ce vrei să mănânci?

Pe o tablă neagră mare era scris cu cretă meniul zilei. Anne alese o friptură de vită și o tartă cu mere caldă, specialitatea casei.

– De mâine încep să țin regim, remarcă el aruncându-se asupra mâncării ca un înfometat. Eu ador femeile plinuțe.

Anne nu se putu abține să izbucnească în râs.

– Mulțumesc! Îmi ești de un prețios ajutor.

După ce terminară masa, Anne își dori să plece cât mai repede din acest loc plin de fum. În plus, nu aprecia deloc ritmul în care Richard înghițea halbele de bere. Până la urmă, îl convinse s-o conducă acasă.

– Îmi dai voie să conduc eu? îi ceru ea când ajunseră la mașină.

– În nici un caz! Mașina asta nu este jeepul hodorogit al lui Ross.

Anne renunță să discute și se sui alături de el. Câteva clipe mai târziu, abia își reținu un urlet de groază pentru că Richard cobora colina ca un nebun. Ajuns în fața clinicii, frână brusc, cât pe ce să intre în mașina lui Ross.

Ross și Sophie se aflau în fața ușii. Brațul lui era pus nonșalant pe umărul ei.

– Un pic cam prea aproape, Richard, remarcă el pe un ton sec. Ați petrecut bine?

– Minunat! declară tânărul.

Se întoarse spre Anne și vru s-o sărute, dar ea sări ușor jos din mașină. Cu un aer amuzat, Sophie Mitchell îl întrebă încet pe Ross:

– Mergem să bem o cafea?

– Nu astă-seară, mulțumesc.

După ce o strânse afectuos în brațe, intră în casă. Anne îi făcu semn cu mâna lui Richard.

– Îți mulțumesc pentru seara aceasta și pe curând!

Demară apoi într-un zgomot infernal în timp ce ea urca treptele de la intrare. Spre marea ei surprindere, Ross o aștepta în hol.

– Ce zici de o cafea?

– Da... De acord, mulțumesc.

Îl urmă în bucătărie, emoționată și convinsă că îi va reproșa această ieșire. Se așeză la masă și-l privi pregătind cafeaua. În sfârșit, puse în fața ei o ceașcă aburindă.

– Nu te credeam în stare să-l încurajezi pe Richard...

– De fapt, nici n-am făcut-o! ripostă ea. Și oricum, modul în care îmi petrec timpul liber mă privește.

– N-aș dori să fii rănită la un moment dat.

– Sunt în stare să înfrunt singură bărbați ca Richard.

– Ai experiență, fără îndoială...

Anne se ridică, ofensată.

– Nu voi mai suporta să fiu insultată.

El ocoli masa și-și puse mâinile pe umerii ei, obligând-o să-l privească.

– Iartă-mă, Anne, n-am vrut să te jignesc. Dar mă simt răspunzător pentru tine din moment ce locuiești sub acoperișul meu. Ți s-a mai spus vreodată că ai cei mai frumoși ochi din lume?

Era gata să-i dea replica în momentul în care Ross își puse buzele peste ale ei. Fu un sărut scurt și impulsiv, dar o lăsă vlăguită. Se sprijini de el, dorindu-și ca această clipă să dureze o veșnicie.

Când se îndepărtă de ea, el păru surprins. Probabil că nu dorise s-o sărute, se gândi ea cu tristețe. Fără îndoială, deja regreta gestul...

– N-ar fi trebuit să fac asta, zise el pe un ton calm. Uit mereu că ești logodită.

Pe Anne o năpădi un sentiment de vinovăție. Preț de câteva clipe, amintirea lui Martin nici măcar n-o atinsese...

– Noapte bună, Ross, șopti ea îndreptându-se spre ușă.

– Noapte bună, răspunse el sec.

Îl văzu ieșind în grădină și îndreptându-se repede spre clinică.

Capitolul 6

În săptămânile ce urmară, Ross se purtă în mod deliberat rece cu Anne. Ea încercă să se convingă că poate era mai bine așa, dar în adâncul inimii ardea amintirea sărutului lor. Adeseori, când noaptea nu reușea să doarmă, aprindea lumina în speranța că-și va risipi regretele. Cel mai ciudat era însă faptul că nu regreta că-l sărutase pe Ross, ci mai degrabă că n-avea dreptul să se bucure.

Se simțea din ce în ce mai intrigată de personalitatea Catherinei Bradley. Îi citise romanul care-i plăcuse foarte mult. Nu era nici o îndoială că tânăra femeie era plină de talent...

În picioare în fața ferestrei, Anne se înfioră. Vremea se mai răcise puțin, și nori negri acopereau luna. Trecu prin fața oglinzii de la șifonier și-și zări reflectată

imaginea. Fu surprinsă să-și vadă silueta subțiată datorită regimului sever preconizat de Ross. Curând, va putea rivaliza pe acest plan cu femeia dispărută. I se părea că dacă i se mai spunea de multe ori cât de frumoasă și suplă era Catherine, o să înceapă să urle...

Din păcate, niciodată nu va avea talentul ei, se gândi ea întristată. Se culcă din nou, închise ochii și se cufundă încetul cu încetul într-un somn agitat, așa cum dormea în ultima vreme.

A doua zi dimineată când se trezi, păsările păreau ciudat de tăcute, ca și cum intraseră în grevă pentru a protesta împotriva dispariției soarelui. Fără chef, se duse la bucătărie unde o aștepta o scrisoare. Recunoscuse imediat scrisul expeditorului, chiar dacă nu-i trimisese nici o veste de mai bine de o lună.

— Sper ca fidelul tău logodnic să te iubească încă, remarcă Ross în timp ce ea citea scrisoarea.

Fără să se grăbească, ea termină lectura. Martin se mulțumea s-o înștiințeze că este mulțumit de noua lui viață. Nu pomenea nimic de căsătoria lor, după cum nu spunea nimic nici despre când se va întoarce. Dezamăgită, împături foaia și o puse la loc în plic.

Fu cuprinsă de o intensă ușurare la gândul că Martin se străduia să slăbească relația lor, înainte de a o rupe definitiv. Era sigură de asta, după cum era sigură, fără nici o umbră de îndoială, că și ea își dorea

acest lucru. Cel mai bine era să i-o ia înainte, își dădu ea seama brusc. Îi va scrie că sentimentele ei s-au schimbat, și că...

– Charlotte nu-i aici?

Ridicând privirea, Anne o zări pe doamna Dean în prag.

– Este în vacanță, Patricia, îi reaminti ginerele ei. După părerea mea, n-o să se trezească înainte de prânz.

Doamna Dean pufni dezaprobator.

– N-o să-i facă nici un rău dacă mă ajută puțin în grădină; urc să vorbesc cu ea.

– Am plănuit o plimbare lungă după-amiază, cred că este mai bine s-o lași să doarmă.

Ross părea categoric.

Urmă un minut de tăcere în care bătrâna doamnă digera informația.

– Foarte bine. Fără îndoială, tu știi mai bine ce i se potrivește acestui copil.

Se întoarse brusc, cu un aer vexat și ieși.

– Mă întrebam dacă ai vrea să ni te alături, zise nonșalant Ross. Știu că Charlottei îi place mult să fie cu tine.

Cum el era ascuns în spatele ziarului, Anne nu-i putu descifra expresia. Oare invitația pornise de la Charlotte?

– Și clinica?

– Se pot lipsi de noi o jumătate de zi! declară el lăsând jos ziarul.

Pentru prima oară de când intrase în bucătărie, ea îl privi în față.

– Oh! Ți-ai scos ghipsul!

El ridică brațul zâmbind.

– Nu pot spune că nu mă bucur că sunt eliberat! Aseară, am fost la colegul meu ortoped, la Littleshaw, și am hotărât să-l scoatem. Mai am o ușoară erodare a articulației pumnului, în rest sunt ca nou, așa că sunt nerăbdător să sărbătorim evenimentul. Doamna Butterworth ne va pregăti un coș de picnic și ne vom petrece după-amiaza la iarbă verde.

Bucuria lui era molipsitoare, încât Anne îi zâmbi uitând de norii care-i întunecaseră dimineța.

– Sunt încântată să te însoțesc.

Sentimentul acesta de exaltare persistă toată dimineța. Anne încercă să se convingă că bucuria ei se datora faptului că Ross se restabilise, dar știa că asta nu este de ajuns ca să-i explice entuziasmul.

După ce terminară consultațiile, trebuiră să meargă la clinică.

– M-a sunat Sophie, îi explică Ross. Cei de la Patru Vânturi ne roagă să le găzduim câțiva pacienți.

Când ajunseră la clinică, ambulanța de la Patru Vânturi era deja în fața ușii și Richard tocmai ajuta un pacient să coboare. Ian Forbes apără în prag.

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, bătrâne! Va trebui să închidem clinica până când vom primi rezultatul testelor.

– Teste? se miră Anne.

Ross o conduse înăuntru.

– Îți voi explica în biroul meu.

De îndată ce închiseră ușa, cei doi doctori o priviră intens.

– Am prefera ca presa să nu-și vâre nasul în afacerea asta, îi explică Forbes, asta ar risca să provoace o furtună într-un pahar cu apă. Câțiva dintre pacienții mei au gastroenterită, astfel că a trebuit să accept o anchetă medicală.

– Va trebui să-i izolăm! exclamă Anne.

– Evident, interveni Ross. Așa că le-am rezervat o întreagă aripă. Nu vor intra în contact cu bolnavii noștri până când totul se va lămurii. Ian îmi trimite o parte din personalul său ca să-i îngrijească.

– Încă o dată, toate mulțumirile mele, spuse Forbes. Acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să supervizez operațiunile.

– Ce poveste ciudată! remarcă Anne după ce el plecă.

– Dacă Ian abandonează clădirea aceea vetustă, va exista măcar un efect benefic, bombăni Ross.

Remarcându-i asprimea tonului, Anne îl privi cu atenție. Părea ciudat de afectat de această situație.

– Mă duc să văd dacă pot să-i ajut...

– Nu! Personalul meu nu trebuie să se amestece. Îi împrumut lui Ian camere și aparatura medicală, dar își va asuma îngrijirea pacienților. Totuși, ai putea să-mi faci un serviciu mergând să-l vezi pe Raymond Jackson. Nefericita aceea de Sophie nu-i vine de hac. Ești singura care poți să-l stăpânești.

– Nu-i nevoie să mă lingusești, doctore Bradley, spuse Anne, bucuroasă că apelează la ea.

Raymond Jackson păru încântat s-o vadă. Nu mai semăna deloc cu bolnavul slăbit care a trebuit să fie ținut sub cort de oxigen. Era întins peste cuvertură, îmbrăcat într-o pijama de mătase. În scrumiera de pe noptieră se afla o țigară enormă. Instinctiv, Anne întinse mâna s-o ia.

El o prinse de mâneca uniformei.

– Nu-ți fie teamă, Anne, nici nu mă gândesc să fumez, este aici doar pentru a-mi ține companie. Când mă simt deprimat, o duc la gură fără s-o aprind.

– Te previn, Raymond, la cel mai mic miros suspect...

– N-o să ai ocazia să mă pedepsești, promise el, pe cuvântul meu de cercetaș. Acum, ai putea să dai câteva telefoane în locul meu? Știi bine că doctorul Bradley nu-mi dă voie să mă ocup de afacerile mele, și...

– Este spre binele dumatile. De altfel, nu înțeleg de ce n-ai încredere în soția dumatile sau în asociat.

– Glumești! Creierul Lindei nu este mai mare ca un bob de mazăre. Cât îl privește Jim, dacă nu-l supraveghez, este capabil de orice... Haide, fii drăguță și dă telefoanele astea.

În următoarea jumătate de oră, Anne se ocupă de afacerile lui Raymond. Când termină, el îi zâmbi.

– Mulțumesc, Anne. Mi-ar plăcea să găsesc o secretară atât de eficientă ca dumneata, dar toate se interesează numai de bani.

– Este o prostie! Este timpul să transferi o parte din griji altcuiva. Trebuie să înveți să mai slăbești frâiele, să te mai relaxezi.

– Oh, știu să mă și distrez, nu-ți fie teamă. Odinioară, aveam o mulțime de distracții prin zonă. Aș putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri despre soția afurisitului ăsta de doctor, dacă aș vrea.

– Cum?!

– Mă refer la ipocrita aceea de Catherine Bradley...

Raymond se întrerupse brusc, cu privirea ațintită spre ușa care tocmai se deschisese fără zgomot.

– Dacă ai terminat, domnișoară Melton, aș vrea să iau acest telefon, se auzi vocea glacială a lui Ross. Domnul Jackson trebuie să-și ia medicamentele și să se odihnească.

Anne luă tabletele pe care i le întinse Ross, apoi i le dădu pacientului care le înghiți fără să scoată o vorbă.

După plecarea doctorului, nici unul nici celălalt nu vorbiră despre incident. De îndată ce Raymond se culcă, Anne plecă acasă.

În timp ce traversa grădina, se gândi la antipatia cu care îi vorbise despre Catherine. Cum putea să vorbească astfel despre frumoasa și talentata soție a doctorului Bradley? Spera din tot sufletul ca Ross să nu fi auzit nimic.

Charlotte nu era acasă. Crezând că o găsește afară, Anne ieși din nou. O zări pe doamna Dean ocupată să taie prețioșii ei trandafiri.

– Știți cumva unde este Charlotte?

– S-a dus la cumpărături cu doamna Forbes și cu Jane.

– Dar credeam că trebuia să facem o plimbare lungă cu tatăl său.

Patricia Dean puse jos mica stropitoare pe care o ținea într-o mână înainte să se întoarcă spre Anne.

– Ca să fiu sinceră, Charlotte are oroare de excursiile plănuite de tatăl său. N-a vrut să-l refuze, dar n-a fost în stare să reziste când Jane i-a propus această expediție în oraș. Contez pe dumneata să liniștești lucrurile cu Ross.

Anne se întoarse în casă, întrebându-se cum își va petrece această lungă după-amiază liberă. Coșul pregătit de doamna Butterworth îi aștepta pe masa din bucătărie. Ce păcat! se gândi ea punând ibricul pe foc. Tocmai scotea cutia de cafea când sosi și Ross.

– Pot să capăt și eu o ceașcă?

– Mă tem că plimbarea noastră este compromisă, spuse ea cu o voce calmă. Charlotte își cere scuze, dar a trebuit să plece în oraș cu doamna Forbes și cu Jane.

Ross izbucni în râs.

– Ștregărița asta mică detestă mersul pe jos. Degeaba încerc să fac plimbările cât mai atrăgătoare, se eschivează la cel mai mic pretext.

– Poate că s-a săturat de atâta mișcare. Face și tenis...

Ross lăsa să treacă vreo câteva secunde înainte de a-i zâmbi larg fetei. Din nou, ea se gândi că este într-adevăr frumos. Chiar și micile riduri care apăreau în colțul ochilor de fiecare dată când râdea îi dădeau un farmec tulburător...

Vocea gravă a lui Ross o făcu să tresară.

– Nu există nici un motiv să nu profităm de bunătățile pe care ni le-a pregătit doamna Butterworth. Termină-ți cafeaua, și să mergem.

Inima Annei bătea nebunește. O jumătate de zi singură la picnic cu Ross? Aproape că exploda.

– Pune-ți niște pantofi comozi, continuă el, și ia-ți și o canadiană. Chiar și în iulie, poate să fie foarte frig.

Anne se repezi în camera ei, își scoase uniforma și-și puse niște blugi și un pulover alb. Norii grei ce întunecaseră cerul prevesteau ploaie, dar nici acest lucru nu era de-ajuns ca să-i tulbure bucuria. Ross o

aștepta în hol. Imediat, privirea îi căzu pe bascheții roz ai Annei, asortați cu canadiana.

– Asta-i tot ce ai găsit?

– Îmi pare rău, dar nu-mi imaginam că va trebui să efectuez marșuri ca la armată.

– Se vor murdări, dar nu-i nimic, să mergem!

Ieșiră în grădină, unde Patricia Dean își ridică nasul dintre trandafiri și le făcu semn cu mâna.

– Vom merge cu mașina până la Haworth, preciză Ross. Și voi conduce eu... în sfârșit!

Izbucniră amândoi în râs, ceea ce o surprinse pe soacra lui Ross, care urmări cu privirea îngândurată mașina până ce aceasta dispăru.

În timp ce Ross traversa cătunul Beckthwaite, Anne realizează dintr-o dată că motivele pentru care Ross o angajase nu mai existau. Nu mai avea nevoie de ea ca să-l conducă la cabinet. Putea așadar s-o concedieze oricând... Dar Charlotte încă se mai baza pe ea, se gândi fata cu ușurare. Adolescența aștepta de la ea o susținere fizică și morală în același timp.

Privi mâinile bronzate și puternice ale lui Ross puse pe volan, mâini de doctor care trebuie să fi salvat multe vieți.

– Ești foarte tăcută, remarcă el fără să piardă din ochi șoseaua îngustă.

– Mă întrebam cât timp mă vei mai păstra... Vreau să zic, acum că te-ai vindecat.

– Te grăbești să pleci?

– Oh nu! exclamă ea repede.

Se gândi că el este foarte departe de adevăr. Începuse să-i placă munca ei de asistentă, ca și serviciul de la clinică. La gândul că nu-l va mai revedea niciodată, o cuprinse un fior rece...

– Totuși, trebuie să ai o idee despre data nunții tale?

– N-am hotărât încă nimic, spuse ea cu voce scăzută. Uneori, mă întreb dacă acest lucru se va întâmpla într-o zi.

Dintr-un motiv necunoscut, vocea îi tremură. Se simți dintr-o dată gata să plângă. Imediat, Ross încetini și trase pe dreapta.

– Vrei să vorbim despre asta?

Anne recunoscuse imediat tonul pe care îl adopta când vorbea cu bolnavii săi. Cu inima strânsă, se gândi că această solitudine devenise la el a doua natură. Cufundându-se în ochii lui verzi și îngrijorați, își dori cu disperare să vadă în ea o femeie dezirabilă, nu doar o biată asistentă care suferea de dorul logodnicului ei.

– Nu mai sunt sigură de sentimentele mele, începu ea cu o voce șovăitoare.

– Este absolut de înțeles.

Tonul lui era rece și profesional.

Anne își întoarse capul și privi câmpia întinsă. Văzu o oaie singuratică păscând, indiferentă la prezența

mașinii albastre. Annei îi era teamă să vorbească, temându-se că se va trăda.

– Probabil că-ți lipsește mult logodnicul tău, spuse Ross cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

Ea tresări, profund tulburată de acest gest.

– Te rog, nu face asta!

El se îndepărtă imediat și porni mașina.

– Scuză-mă. Este evident că preferi să-ți limpezești singură această situație.

Se exprima fără pasiune, ca un consilier al cărui ajutor fusese respins. După ce demară, rămaseră tăcuți o vreme, apoi Ross reluă:

– Oricare ar fi planurile tale, ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai vrea să rămâi până la sfârșitul lui septembrie, ca să te ocupi de Charlotte. M-a rugat s-o iau și pe ea la Paris, dar nu pot să accept decât dacă are cineva grijă de ea în timp ce eu sunt la conferințe. Nu pierd niciodată din vedere faptul că are doar un rinichi, și acela grefat, și că pericolul de respingere nu este încă înlăturat. Sigur, dacă am dispune de o bancă de organe... Dar nu vreau să-ți bat capul cu obsesiile mele.

– Ce aștepti de la mine, mai exact?

– Dacă mă hotărâsc s-o iau pe Charlotte la Paris, vei accepta să ne însoțești?

Anne încercă că nu pară prea entuziasmată.

– Cu plăcere.

– Perfect. Dacă ai fi refuzat, aş fi apelat la Sophie, dar prefer ca ea să preia direcţia clinicii.

Întristată, tânăra înţelese că, pentru el, ea nu era decât o ultimă soluţie. Nu-i nimic! Nu-şi va strica bucuria cu gânduri triste, important era să facă această călătorie împreună cu el...

Ross opri nu departe de Haworth. O ceaţă ciudată se aşternuse peste câmpie, încât totul era umed. Anne îşi puse gluga canadienei şi se pregăti să ţină pasul cu ghidul său. Ross pusese coşul de picnic într-un rucsac. Se încruntă la vederea timpului posomorât. Detesta să-i fie încurcate planurile şi n-avea deloc intenţia să le modifice din cauza cetii nesuferite.

Anne îl urmă, nu fără a regreta un pic casa bine încălzită care-i aştepta în vale. Ross o luă pe o potecă abruptă numită „Drumul Brontë“. Îi fu greu să ţină pasul cu Ross, chiar dacă nu vru să recunoască. Ajunseră în sfârşit la un râu peste care trecea un podet de lemn.

– Acesta este „Podul Brontë“, spuse Ross oprindu-se. Stânca asta mare a fost botezată „Scaunul familiei Brontë“. Se povesteşte că Charlotte Brontë avea obiceiul să se aşeze aici şi să scrie. Ar fi trebuit să ne oprim aici să mâncăm, dar mai bine ajungem la Withens, având în vedere vremea.

– La Withens... repetă Anne. Nu este locul acela despre care se spune că a inspirat scrierea romanului La răscruce de vânturi?

Încântat de interesul pe care ea îl manifesta, Ross își plecă privirea către chipul drăgălaș pe care picăturile de ploaie îl împodobeau cu un farmec suplimentar. Anne nu se plânsese niciodată, chiar dacă bănuia că nu-i fusese ușor să țină pasul cu el. Mai bănuia însă și faptul că expediția aceasta o bucura mult. Când vor ajunge la Withens, o va lăsa să se odihnească, se gândi el cu duioșie.

Pe măsură ce urcau, solul devenea din ce în ce mai bolovănos. Când Anne se împiedică de o piatră, Ross își strecură brațul puternic sub al ei.

– Totul este în regulă?

Ea se sprijini de el cât să-și tragă răsuflarea.

– Mai avem mult?

– Nu prea mult. Ai fost foarte curajoasă, Anne. Încă un mic efort, și gata.

Reîncepură urcușul. În afara oilor ce pășteau, trebuie să fi fost singurele ființe vii de pe acest deal, se gândi ea. Își aminti cu nostalgie de bucătăria caldă și primitoare de acasă... Noroc că nu mai venise și Charlotte cu ei!

– Am ajuns!

Sceptică, ridică privirea... ca să observe că silueta înaltă a însoțitorului ei dispăruse în ceață. Cuprinsă de panică, începu să strige:

– Ross! Unde ești?

Ross tocmai intrase în refugiul de la ferma Withens și aprindea o lumânare. De îndată ce auzi strigătul, ieși în întâmpinarea fetei.

– Aici sunt, Anne.

Ea întinse mâinile spre el ca un copil îngrozit. El i le prinse și o trase înăuntru.

– Credeam că te-am pierdut! spuse ea cu o voce tremurată.

El o strânse la piept, șoptindu-i cuvinte liniștitoare. Anne nu se mișcă, bucurându-se nespus de această clipă de tandrețe. Cu o duioșie surprinzătoare, el îi dădu jos gluga, eliberându-i buclele umede. Își trecu încet degetele prin ele, ceea ce o făcu să se înfioare de extaz. Apoi, Ross se îndepărtă.

– Așază-te undeva, eu am să aprind focul. În jur este plin de surcele.

Refugiul era de fapt o rămășiță a vechii ferme. În timp ce el aduna lemne de foc, Anne privi ruinele. Pereții prăbușiți pe alocuri susțineau un plafon înalt prin crăpăturile căruia se putea zări cerul. Istovită de drum, nu se simțea în stare să-l ajute pe Ross, dar părea să se descurce foarte bine singur, judecând după expresia lui mulțumită.

Curând, amândoi își întinseră mâinile către flăcările vioaie.

- Mă bucur că am venit! suspină ea.
- Și eu mă bucur că te-am adus aici, răspunse el privindu-i chipul zâmbitor.
- Ce păcat că n-a venit și Charlotte!
- În ceea ce mă privește, prefer să fiu singur cu tine...

Anne se bucură că el n-o privi în clipa aceasta, pentru că n-ar fi fost în stare să-și ascundă sentimentele. Se gândi la ușurarea pe care o simțise când îl regăsise în ceață... la căldura brațelor lui... și se înfioră.

- Încă îți mai este frig, remarcă el. Scoate-ți canadiana asta udă, am s-o usuc eu cumva. Ți vei pune pulovărul de schimb pe care l-am luat.

Câteva minute mai târziu, Anne își puna un enorm pulovăr gros de lână.

- Îmi ajunge până la genunchi!
- Este ultima modă, sper că doamna va aprecia asta.
- Absolut, îl asigură ea privindu-l.

Citi în ochii lui o imensă tandrețe pe care nu i-o mai văzuse până acum. Ross îi zâmbi și se întoarse să scototească în rucsac.

- Sper că ești flămândă, pentru că doamna Butterworth a pus mâncare cât să hrănești un batalion.

– Fii liniștit, cred că acum aș putea mânca o oaie întreagă.

Devorără sandvișurile în tăcere, schimbând din când în când priviri complice.

– Este nostim, observă dintr-o dată Anne, acum mi se pare absolut firesc, și mai degrabă caraghios, să mă aflu în vârful unui deal învăluit în ceață. Trebuie să mărturisesc că, în urmă cu vreo oră, expediția aceasta nu mi se părea atât de amuzantă.

– Asta dovedește că nu-ți lipsește simțul umorului. Și Catherine avea darul să privească lucrurile din unghiul lor favorabil... Cred că te-ai plictisit auzindu-mă vorbind despre ea, nu?

– Nicidecum! Vorbești despre ea ca și cum... ar fi încă vie. Am remarcat însă că Charlotte nu pare să sufere prea mult. S-ar zice că nu-și dă seama prea bine că mama ei a plecat pentru totdeauna.

– Charlotte i-a fost foarte recunoscătoare că i-a dat o șansă de viață, și totuși mama ei nu-i lipsește prea mult, pentru că...

Ross tăcu, părând să caute cuvintele potrivite.

– Catherine era Catherine... unică. O acceptam cu toții așa cum era, și acum îi acceptăm dispariția. Înțelegi?

– Nu prea bine, mărturisesc. Familia mea era foarte unită, nu știu cum aș fi suportat moartea unuia dintre părinți. Mama era atât de fericită cu soțul ei încât mereu visează să mă vadă măritată. A promis chiar că-mi va cumpăra un apartament la Londra și o casă la țară dacă mă mărit înainte de douăzeci și șase de ani.

– Și câți ani ai?

– Am douăzeci și cinci, dar trebuie să știi asta.

– Într-adevăr. Îmi spuneam doar că va trebui să te grăbești, altfel îți vei pierde moștenirea.

Surprinsă de tonul lui ironic, Anne protestă:

– Am dorit întotdeauna să-i fac pe plac mamei. Când sora mea a intrat la mănăstire, a fost disperată că nu va fi niciodată bunică. Întâlnirea mea cu Martin i-a satisfăcut dorința. A spus că este pe gustul ei și a promis că ne va ajuta financiar.

Anne tăcu brusc, stânjenită că spusese atâtea lucruri.

– Presupun că logodnicul tău îi cunoaște planurile? spuse Ross pe un ton ironic.

– Bineînțeles, ți-am spus că mama îl crede...

Se întrerupse pentru că Ross o apucase de umeri și o scutura ușor.

– Tu nu gândești niciodată cu creierul tău? Îl iubești pe acest bărbat?

Tânăra se sperie de patima care făcea să vibreze vocea lui Ross, în timp ce degetele lui puternice i se înfîșeau în carne. Stupefiată de atitudinea lui, se simți cuprinsă de o dorință imensă de a se abandona în brațele lui...

– Te-am întrebat dacă-l iubești, repetă el furios.

– Nu... nu știu, nu mai știu, suspină ea.

El o trase cu putere la pieptul lui.

– Trebuie să fii sigură de sentimentele tale, murmură el, pentru că dacă faci o greșeală măritându-te cu el, viața ta va fi un infern.

Cuvintele acestea ajunseră după câteva secunde în conștiința Annei. Cum putea să vorbească astfel când avusese parte de o fericire perfectă alături de soția sa?

– Nu trebuie să te înșeli ca... atâția alții, reluă Ross îndepărtând-o de el pentru a-și putea cufunda privirea în ochii limpezi.

Anne își coborî pleoapele, visând să rămână o eternitate în brațele lui, protejată de lumea exterioară. Dacă ar fi fost logodnica lui, n-ar fi avut nici o îndoială asupra sentimentelor ei...

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Ross îi luă brusc fața în palme, apoi își lipi buzele de ale ei. Anne rămase total nemișcată, acceptând dinainte să se abandoneze tuturor dorințelor bărbatului pe care-l iubea. Trecutul și viitorul erau șterse, exista doar clipa prezentă.

Se așezară lângă foc. În lumina roșiatică a cărbunilor aprinși, ea văzu toată tandrețea lunii reflectată pe chipul lui Ross... Și lumea încetă să mai existe când el o cuprinse în brațe.

Capitolul 7

Un strigăt disperat, mai puternic decât vuietul vântului străbătu câmpia. Speriată, Anne se îndepărtă de Ross.

– Ce este asta?

Ross sări în picioare și alergă către ușa deschisă.

– Parcă ar striga cineva după ajutor. Rămâi aici, zise el scurt înainte să dispară în ceață.

Anne rămase singură cu gândurile ei. Nu regreta că se lăsase sărutată de Ross, pentru că era cu siguranță bărbatul pe care-l va iubi toată viața ei, chiar dacă...

Ross năvăli în casa ruinată.

– Va trebui să mă ajuți! Un bărbat a căzut într-o râpă. Este rănit și vom încerca să-l aducem aici.

Anne se ridică și-și puse canadiana.

– Ține-mă de mână. În nici un caz să nu te îndepărtezi de mine, îi ordonă el.

Degetele lui le strânseseră tare pe ale ei, și Anne înțelese că el uitase deja momentele care-i apropiaseră. Nu se mai gândea decât cum să salveze victima acestui accident.

– Pe aici! strigă o voce slabă.

Înaintară de bine de rău peste câmpia învăluită într-o ceață atât de deasă încât lumina zilei nu reușea s-o străpungă. Chiar și tufișurile păreau ostile, se gândi agățându-se de ghidul său. Coborâră într-o râpă adâncă, pe fundul căreia Anne zări vag doi tineri care întorseseră spre ei chipurile palide și îngrozite.

– Barry este rănit, zise unul dintre băieți cu o voce crispată. A căzut aici când am pierdut poteca.

– Îl voi examina, spuse Ross îngenuunchind. Spune-mi unde te doare, Barry.

Când se ridică, părea îngrijorat.

– Fractură de femur. Îl voi pune o atelă, apoi îl vom transporta la Withens. Pe tine cum te cheamă? îl întreabă el pe prietenul rănitului.

Băiatului îi clănțăneau dinții, dar reuși să articuleze.

– Dick.

– Ei bine, Dick, vreau să aduci o bucată de lemn solidă, dar nu te îndepărta prea mult.

Tânărul coborî spre râu. Anne vru să-l însoțească, dar Ross o opri.

– Rămâi aici, va trebui să faci bandaje. Poftim, sfășie asta în fâșii lungi, te rog, zise el scoțându-și cămașa.

Dick se întoarse cu două bucăți de lemn. Ross o alese pe cea mai potrivită, apoi bandajă împreună piciorul rupt și atela improvizată. Îl ridică apoi pe rănit în brațe și-l duse până la refugiu, urmat de Anne și de Dick.

– Aprinde focul, Dick, îi ordonă Ross punându-l pe Barry pe pardoseala de piatră. Tu, Anne, scoate termosul, trebuie să bea lichide.

Fata turnă cafea într-o ceașcă, apoi îl ajută pe Barry s-o bea. De îndată ce termină, se întinse din nou.

– Acum, mă duc să caut ajutoare.

– O să întârzii mult? întrebă Anne, neliniștită.

– Stanbury este la trei kilometri. Spitalul are un Land Rover care poate urca până aici.

Câteva clipe mai târziu, dispăru în ceață, lăsând-o pe Anne singură cu cei doi băieți...

După vreo oră, auzi motorul Land Rover-ului. I s-a părut că trecuse o eternitate, pentru că rănitul începuse să se agite, și-i fusese foarte greu să-l împiedice să izbucnească în plâns.

– Ascultă! zise ea cu o voce liniștitoare. S-a întors doctorul. Curând, vei fi pe mâini bune.

Când Ross apăru în prag, fu cât pe ce să se repeadă în brațele lui, dar chipul încremenit al doctorului o făcu să se răzgândească.

– Aduceți targa, le ordonă el oamenilor care-l însoțeau.

Îi făcu lui Barry o injecție cu morfină, apoi bărbatul fu dus cu grijă în mașină. Anne constată cu surprindere că vehiculul era doar la câțiva metri de adăpostul lor. Se întoarse să mai privească o dată casa în ruine unde petrecuse clipe atât de minunate în brațele lui Ross, apoi urcă la rândul ei în mașină.

Poate că doar visase acele sărutări. După cum poate că visase și casa care dispăruse în ceață. Aruncând o privire piezișă către profilul lui crispat, își zise, cu o strângere de inimă, că el se ancorase deja în realitate.

Mașina se zgudui trecând peste bolovani și imediat se aplecă să-l țină de mână pe băiatul rănit.

– Ajungem curând la clinică, zise Ross fără să se întoarcă.

Land Rover-ul opri lângă jeepul lui Ross. Cum Barry adormise, nimeni nu mai scoase o vorbă până când ajunseră la clinică. Salvatorii îl duseră pe băiat cu targa până înăuntru, apoi urcară în mașina lor și dispărură. Atrasă de zgomot, Sophie Mitchell ieșise din biroul ei.

– Du-te și caută-l pe Mike, spuse Ross. Avem nevoie de o radiografie de femur. Sala de operații este liberă?

– Vrei să te asist?

– Evident. Domnișoară Melton, condu-l pe acest tânăr la radiologie, apoi te întorci.

Ross se îndepărtă cu pași mari. Totul reîntra în normal, se gândi ea cu tristețe, urmărindu-l cu privirea. Se aplecă spre bolnav și-i strânse mâna cu blândețe. Pe buzele lui Barry flutură un zâmbet.

– Mulțumesc pentru tot, domnișoară Melton, murmură el înainte să închidă iarăși ochii.

Încă mai dormea când îl împingea cu patul rulant în sala de radiologie unde îl aștepta doamna Lawson.

– Doctorul Bradley mă cheamă la sala de operație, explică ea încredințându-l pe Barry colegei sale.

– Fericito! Dacă m-ar fi chemat pe mine, aș fi alergat oriunde pentru el!

Anne se prefăcu șocată.

– Zău, Christine...! Nu uita că ești măritată.

– Asta nu mă împiedică să remarc bărbații seducători. Doctorița Mitchell este o norocoasă...

– Ce vrei să spui?

– Toți știu că va fi viitoarea doamnă Bradley.

Mike Stevenson apărură chiar atunci, întrerupându-le discuția. După ce-i predă bolnavul, Anne se îndepărtă cu inima sfâșiată de o durere amestecată cu gelozie. Cum de și-a imaginat chiar și o clipă că doctorul Bradley ar fi interesat de ea? Tare naivă mai fusese!

În sala de operație era o activitate febrilă. Anne remarcă într-adevăr că Ross și Sophie păreau uniți

printr-un fel de complicitate profesională. Doctorița răspundea prompt cererilor asociatului ei fără ca acesta să aibă nevoie să le formuleze.

Când în sfârșit închise incizia, Ross părea obosit.

– Așa cum ai putut vedea, explică el, intervenția aceasta este destul de delicată și necesită îngrijiri postoperatorii foarte precise. Aici intri în scenă tu, domnișoară Melton.

Era prima oară când i se adresa Annei de la începutul operației. Privirile li se întâlneau și ea simțea că este gata să plângă. Strânse din dinți și-și impuse să fie demnă. Nu era cazul acum să izbucnească în plâns... Nu în fața atâtor oameni!

– Da, doctore, răspunse ea pe un ton profesional. N-am să mă mișc de lângă el în următoarele ore.

– Perfect.

El o fixă o clipă, în timp ce în încăperea se lăsa o liniște stânjenitoare.

– Așadar, asta a fost tot? întrebă Sophie Mitchell cu o notă de nerăbdare în glas.

– Da. Puteți să-l duceți la salon.

*
* *

Era aproape miezul nopții când Anne își dădu seama că este istovită. Acum că Barry era pe deplin conștient, nu mai exista nici un motiv ca echipa de noapte să preia ștafeta.

– Pari la capătul puterilor.

Preț de câteva clipe, Anne crezu că visează. Ross trecuse deja de mai multe ori pe aici fără să pară că o bagă în seamă. Nu se aștepta să-l mai vadă în noaptea asta, și mai ales să se preocupe de starea ei.

– Într-adevăr, sunt obosită, recunosc ea ridicând ochii spre silueta înaltă din prag.

– Ziua a fost lungă. Du-te și te odihnește puțin, voi trimite o infirmieră să te înlocuiască.

Era atât de aproape... I-ar fi putut atinge fața dacă ar fi ridicat mâna. În loc de asta, Anne se îndepărtă. Ross era deja aplecat peste Barry și-l examina.

Apăru și Sophie Mitchell.

– Încă mai ești aici, domnișoară Melton? se miră ea.

– Noapte bună, se mulțumi să spună Anne ieșind pe ușă.

– Noapte bună, răspunse Sophie.

Nu se auzi însă nimic dinspre doctorul Bradley. Părea surd și orb față de lumea exterioară; el își examina pacientul...

Capitolul 8

A doua zi dimineată, când Anne se duse la poștă, satul era plin de ziariști.

– Iată o infirmieră! strigă o voce excitată.

Un tânăr cu părul blond și ondulat îi tăie calea.

– Dumneata lucrezi la clinica de la Moară, nu-i așa? Ce știi despre pacienții care au fost aduși la voi de la Patru Vânturi?

– Nu știu despre ce vorbești.

Anne vru să-l îndepărteze pe indiscret, dar acesta nu se descurajă atât de ușor.

– Câți bolnavi au fost transferați în clinica voastră? insistă el, în timp ce trei fotografi veniră în grabă.

– N-am nimic de spus. Acum, dacă aveți bunăvoința să mă lăsați să trec...

Urmărită de întrebările ziariștilor, se grăbi să se întoarcă acasă. Ross se afla în fața ușii deschise.

– De îndată ce vom primi rezultatele analizelor, vi le vom comunica, le spuse el jurnaliștilor. Acum, vă rog să părăsiți grădina mea, pentru că am de lucru.

Închise ușa cu cheia, apoi se întoarse către fată.

– Parcă ți-am spus să nu faci nici o declarație presei? lansa el pe un ton aspru.

– M-am dus să pun o scrisoare la poștă. N-aveam de unde să știu că satul va fi invadat de ziariști.

– Presupun că prețiosul tău mesaj de dragoste nu mai putea aștepta?

– Este adevărat că era ceva urgent.

Vocea Annei era fermă. În cursul nopții, îi scrisese lui Martin ca să-i anunțe ruperea logodnei. Fără îndoială, o să creadă că înnebunise, dar ea știa acum că nu-l iubea.

Urmată de Ross, se duse în bucătărie să bea o ceașcă de cafea, conștientă de privirea lui glacială.

– Nu mai am nevoie de dumneata la cabinet, zise el sec. Înainte să am acest accident, îmi era de ajuns ajutorul secretarei mele. De acum încolo, vei lucra dimineața la clinică. Dacă am vreo urgență, o să te chem.

– Foarte bine, zise ea încet fără să-l privească.

El ieși fără să adauge nimic. Văzându-i farfuria curată, fata deduse că nu mâncase de prânz. Fără nici un pic de poftă de mâncare, se mulțumi și ea să

ciugulească ceva înainte să urce în cameră. Privi pe fereastră și-l văzu pe Ross îndreptându-se repede spre clinică. Fără îndoială, se grăbea spre Sophie, se gândi ea cu tristețe. Oh, Ross! Cât de proastă fusese... El nu încetase nici o clipă s-o iubească pe Sophie. Nu era de mirare, Sophie era atât de frumoasă și de inteligentă... asemenea Catherinei.

*
* *

Vreo câteva săptămâni, reușiră să țină presa la distanță, astfel că Anne fu luată total pe nepregătite de întorsătura dramatică a evenimentelor.

Într-o dimineață, fu chemată la cabinetul lui Ross. Remarcă imediat mașina de poliție ce staționa pe alee.

Cu chipul palid și îngrijorat, doamna Harding o introduse în birou.

– Eu trebuie să merg la comisariat cu acești domni, o anunță Ross. Aș vrea să te ocupi tu de consultații. La nevoie, poți să apelezi la doctorița Mitchell.

Se întoarse apoi spre ofițerii de poliție.

– Acest... interogatoriu, va dura mult?

Unul dintre ofițeri își mișcă mâinile nervos. Jim Bennett avusese în viața lui o mulțime de sarcini neplăcute. Una dintre ele fusese atunci când trebuise

să plece în căutarea Catherinei Bradley. Își amintea și acum de bietul ei corp zdrobit, sub dealul Windthorn... Și acum, o altă misiune neplăcută privindu-l pe soțul ei.

– N-aș putea să vă spun, doctore.

Ross se întoarse spre Anne și-i spuse:

– Este vorba despre testele care au fost efectuate pe alimentele ingerate de pacienții lui Ian Forbes. Se pare că eu aș putea să dezleg misterul.

– Au sosit analizele? Ce spun?

Pentru prima oară, el o privi drept în ochi. Ea se înfioră sub strălucirea verde a privirii lui, în care se putea citi o furie rece.

– Este foarte ciudat... Aparent, produsele din grădina mea sunt toxice, otrăvite cu substanțe chimice. Nu uita să încui fișierul după ce termini.

Cu aceste cuvinte, ieși calm din încăpere. Anne respiră adânc.

– Doamnă Harding, vrei să inviți, te rog, pacientul următor? spuse ea pe un ton ferm.

*

* *

Ross se întoarse spre sfârșitul după-amiezii. Anne se ocupa de Barry când el intră în salon și se așeză pe

patul pacientului. Când se aplecă să-i ia pulsul tânărului, ea remarcă epuizarea care-i marca fața.

– Totul a fost în ordine, domnișoară Melton?

– N-am avut nici o problemă, doctore. Dar dumneata?

Nu se putuse abține să-i pună întrebarea. Își făcuse griji pentru el toată ziua, iar zvonurile care circulau cu atât mai mult o linișteau.

Ross îi aruncă o privire pacientului.

– O să discutăm mai târziu. Am dat deja un comunicat presei. Pentru moment, vor sta mai liniștiți... Ia să vedem ce mai face piciorul acesta.

În timp ce asculta comentariile despre starea lui Barry, Anne simți că Ross era profund îngrijorat. Pe seară, își dădu seama că o evită în mod deliberat. Mâncă în sufragerie împreună cu Charlotte și cu doamna Dean, dar Ross nu li se alătură.

– Tata cinează la familia Forbes, spuse Charlotte. Voia să mă ia și pe mine, dar se vede treaba că este ceva serios. Nici chiar Richard n-a fost invitat.

– Discută probabil despre transferul pacienților, interveni doamna Dean. Încă n-a fost rezolvată problema financiară. Doctorul Forbes îi datorează tatălui tău mulți bani. Presupun că despre asta discută.

– Mă întreb de ce bolnavii noștri s-au intoxicat cu produsele din grădină, remarcă Anne.

Doamna Dean dădu din cap.

– Este ciudat, într-adevăr. Totuși, nu cred că Ross este răspunzător cu ceva.

Aruncă o privire încurcată către Charlotte, ca și cum și-ar fi reproșat că fusese prea vorbăreată.

– Doar n-o să creadă cineva că tata și-a otrăvit propriile legume! exclamă Charlotte indignată.

– Este absurd, într-adevăr! Sunt sigură că tatăl tău va fi disculpat repede. Sper doar ca presa să nu amplifice evenimentul...

*

* *

A doua zi dimineata, Anne coborî foarte devreme în bucătărie, ca să fie prima care citește ziarul. Fu îngrozită de ceea ce găsi.

„Un doctor implicat într-o afacere de otrăvire“, citi ea, cu un nod în gât.

„Oricât de bizar ar părea, pacienții doctorului Bradley au scăpat de misteriosul virus. Hrana care le-a fost servită, și care provine totuși din aceeași grădină, n-a fost contaminată. Nu putem decât să tragem concluzia că...”

– Avem parte de onorurile presei? se auzi vocea calmă a lui Ross.

Anne tresări, roșind brusc.

– Citește singur... Oh, Ross! Este absurd!

Remarcă faptul că părea obosit și încordat. Fără îndoială, nu dormise toată noaptea, se gândi ea lăsându-se cuprinsă de un val de tandrețe. El luă ziarul și ridică din umeri.

– Poate că ar fi trebuit să lovesc vreo doi-trei ziariști, zise el după câteva secunde.

– Cum poți fi atât de calm? Nu vezi că te acuză că ți-ai otrăvit legumele din propria grădină ca să obții un beneficiu financiar?

– Să-i lăsăm să creadă ce vor, spuse el ridicându-se să-și toarne o ceașcă de cafea.

În loc să revină să se așeze la masă, rămase în picioare, cu privirea ațintită asupra ei.

– Să încetezi să mă hărțuiești cu povestea asta, îi spuse el. Și încă ceva... Ar trebui să mănânci un pic dimineată, astfel o să ajungi doar piele și os.

Ea îl privi cu tristețe punându-și ceașca goală în chiuvetă și ieșind din încăpere fără să-i mai acorde vreo privire. Câteva clipe mai târziu, îl văzu traversând grădina cu pași mari...

Anne luă din nou ziarul și-l parcurse cu gândurile aiurea. Era plin de fapte diverse locale care n-o interesau deloc. Totuși, câteva rânduri îi atraseră atenția. Se spunea că un bebeluș de o zi fusese răpit din maternitatea din Littleshaw în timpul orelor de vizită. Autoritățile căutau o femeie înaltă și slabă cu părul blond, care fusese văzută pe culoarele spitalului.

Anne o compătimea din toată inima pe nefericita mamă, care nu știa dacă bebelușul ei mai era în viață. Așa că propriile ei probleme păreau derizorii în comparație cu această suferință insuportabilă...

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile. De îndată ce ridică receptorul, vocea fermă a lui Ross îi ordonă:

– Poți să vii imediat la cabinet? Doamna Harding tocmai m-a sunat și mi-a spus că este bolnavă. Așa că va trebui să mă ajuți. Sala de așteptare este deja plină de pacienți.

Dimineata fu extrem de încărcată. Hărțuită de un Ross irascibil, Anne se achită de sarcini cât putu de repede. Tocmai închisese ușa în urma ultimului pacient, când, din sanctuarul său, el îi strigă pe un ton sec:

– Ai terminat de bătut la mașină scrisoarea pe care ți-am dat-o?

Ea izbucni, furioasă:

– Dar mi-ai lăsat timp?

Ajunse până la ea un râs grav.

– Oare asta este picătura care umple paharul?

Fără să-i răspundă, Anne introduse o hârtie în mașina de scris, chiar în momentul în care silueta lui Ross se profilă în prag. Inima Annei bătea foarte repede. Toată dimineata, el se purtase îngrozitor cu ea, și totuși era de-ajuns să-și facă apariția pentru ca ea să tremure de fericire...

– Vino să bei o cafea, zise el cu blândete, o s-o termini mai târziu. Vreau să-ți spun ceva.

Străduindu-se să fie calmă, îl urmă în biroul lui. Ross se așază la masa de lucru, invitând-o cu un gest să ia loc de partea cealaltă. Tânăra îl privea tăcută în timp ce el umplea ceștile. Amintindu-și de îndrăgostitul înflăcărat de odinioară, se întrebă pentru a mia oară dacă nu cumva visase.

– Despre ce vrei să-mi vorbești?

Ușa se deschise brusc.

– Charlotte! exclamă Ross. Credeam că ți-am spus să nu vii în cabinetul meu.

Se îmblânzi brusc când remarcă fața trasă a fetei. Se ridică imediat și cuprinse în brațe silueta fragilă.

– Te simți bine, draga mea?

– Nu știu... Mă simt un pic slăbită...

Anne o ajută să se așeze, apoi îngenunche lângă ea.

– Ți-ai luat pastilele?

– Bineînțeles... mă rog... aproape. Să nu te înfurii, tată. Am vrut să văd dacă mă pot lipsi de ele câteva zile. La urma urmei, tu le spui întotdeauna pacienților tăi să renunțe la medicamente.

– Este vorba de cu totul altceva. Încerc să le scad tranchilizantele, somniferele, sau dozele excesive de antibiotice, spuse el cu severitate. În cazul tău, medicamentele sunt necesare.

– Asta este! Știa că o să te superi pe mine! gemu Charlotte. N-ar fi trebuit să-ți spun.

– Noroc că ai făcut-o! izbucni el. Bunica este la curent cu isprava ta?

– Nu. Când îmi dădea medicamentele, eu le puneam într-o cutie. Pot să le înghit toate deodată?

– Firește că nu! De cât timp nu ți-ai luat pastilele? întrebă el pe un ton mai blând.

Fetița părea gata să plângă.

– De două zile. Oh, tată! Iartă-mă! Voiam atât de mult să fiu și eu ca ceilalți copii! Am vrut să știu dacă mai am nevoie de medicamente.

Ross se întoarse spre Anne.

– De acum înainte, vei avea grijă ca Charlotte să-și ia corect tratamentul. Patricia a insistat mereu ca ea să facă asta, dar după cele întâmplate, nu mai este cazul. Îi voi spune eu.

Cu chipul întunecat, mângâie încet părul copilei.

– O voi trimite la un specialist de rinichi s-o examineze. Începând de astăzi, Anne te va duce la culcare. N-o să plece de lângă tine până ce nu-ți vei fi luat medicamentele.

– Tată, îți promit să...

– Altfel, să știi că nu te voi duce la Paris, conchise el cu fermitate.

Charlotte radia de bucurie.

– Asta înseamnă că dacă mă voi simți bine, te voi însoți la Paris?

– Îți voi confirma după ce te va examina doctorul Frobisher.

– O să vină și Anne cu noi?

– Dacă va mai lucra încă aici, o vom invita.

Charlotte întoarse spre Anne o privire întrebătoare, dar aceasta preferă să nu se angajeze prea repede.

– Vino să te culci, se limită ea să spună.

Anne stătu toată ziua în preajma fetei, așa cum îi ceruse Ross. După ce doctorul Frobisher o examinează, îi prescrie o doză masivă de medicamente anti-rejet. După câteva zile, Charlotte urma să revină la tratamentul obișnuit.

Doamna Dean își recunoscă imediat responsabilitatea.

– Am uitat că este doar un copil, mărturisi ea, totul este doar din vina mea.

După ce închise ușa pentru ca Charlotte să nu audă, Anne îi zâmbi și spuse:

– Nu vă faceți griji, doamnă Dean.

– Spune-mi, te rog, Patricia, îi propuse doamna Dean cu o voce tremurând de emoție.

Dintr-o dată, Anne o văzu așa cum era. O femeie foarte bolnavă și singură. Își pierduse fiica, și acum, tocmai făcuse o greșală gravă față de nepoata ei.

– Charlotte își va reveni, Patricia, îi spuse Anne cu însufletire.

*
* *

În zilele următoare, Anne nu avu decât puțin timp pentru munca la clinică, pentru că Charlotte avea nevoie de toată atenția ei. De îndată ce fetița se puse pe picioare, Ross îi ceru să-și reia serviciul.

– Trebuie să avem din nou încredere în Charlotte că-și va lua la timp medicamentele. Am nevoie de tine la clinică.

Anne ridică privirea spre el, dar nu află mai multe de pe chipul lui impasibil.

– Aș vrea să te ocupi de vizitele la domiciliu în timpul dimineții, continuă el. Este vorba doar despre pacienții din sat, așa că nu este nevoie să iei mașina.

*
* *

Bucuroasă de această plimbare nesperată sub soarele cald de august, Anne merse pe poteca de-a lungul râului. Se duse mai întâi la o bătrână doamnă care-i oferi tradiționala ceașcă de ceai înainte s-o lase să plece. Când intră pe strada principală, observă un

landou în fața unui magazin. Se apropie și privi înăuntru, întrebându-se dacă știa cumva al cui este bebelușul. Era un nou-născut mititel învelit cu mai multe pături, în ciuda căldurii de afară.

Se întreabă al cui o fi copilășul, când mama apărură brusc lângă el.

Anne îi zâmbi, recunoscând-o pe tânăra care-i primise atât de rău, pe ea și pe Ross.

– Oh, dumneata erai, Lucy? Tocmai îți admiram... fetița, judecând după hăinuțele roz.

Lucy dădu din cap, apoi ridică frâna landoului, pregătindu-se evident să plece.

– Cât are? insistă Anne.

– Trei săptămâni.

Anne nu se putu abține să-și pună mâna pe brațul lui Lucy.

– Trei săptămâni! repetă ea uimită. Este foarte micuță. Cât a cântărit la naștere?

– Trei kilograme și jumătate.

– În cazul acesta, a pierdut mult în greutate... începu Anne pe un ton îngrijorat.

Tânăra mamă o întrerupse:

– Ascultă, nu știu ce vrei dumneata, domnișoară, dar...

– Eu nu vreau nimic! se grăbi să protesteze Anne, cuprinsă de o îngrozitoare bănuială. Ai venit pe jos de acasă?

– Bineînțeles. Nu-i departe.

Anne îi zâmbi.

– Casa dumitale este la cel puțin cinci kilometri de sat! Mi se pare că ți-ai revenit repede după naștere. O alăptezi?

– Nu, tocmai că se apropie ora când trebuie să-i pregătesc biberonul, murmură Lucy înainte de a se îndepărta repede.

De data aceasta, Anne nu mai putu face nimic ca s-o rețină. Alertată de atitudinea nesigură a lui Lucy, se îndreptă rapid spre căsuța cenușie în care locuia infirmiera satului. Aceasta tocmai se pregătea să urce în mașină.

– Doamnă Wallner! o strigă Anne.

Doamna Wallner își întoarse spre ea fața rotundă pe care apăruse un zâmbet larg.

– Nu pot să întârzii prea mult, domnișoară Melton, mă așteaptă la o naștere, și...

– Nu vă rețin decât un minut! Ați văzut-o pe Lucy Fielding în ultima vreme?

– Vorbești despre acea biată femeie căreia i-a murit soțul acum câteva luni? N-am mai văzut-o de când a pierdut copilul, spuse doamna Wallner pornind contactul.

– A pierdut copilul! repetă Anne cu o voce îngrozită. Când s-a întâmplat asta?

– Puțin după moartea soțului ei. Din fericire, făceam o vizită de rutină în ziua aceea. Cum ea uitase

să încuie ușa cu cheia, am urcat în camera ei. Biata de ea era prea slăbită ca să mă împiedice s-o examinez, și imediat am descoperit ce se întâmplase. A fost internată în clinică.

– I-ați cerut internarea?

– Firește. Am vorbit cu doamna Harding care m-a asigurat că se va ocupa de ea. Acum scuză-mă, dar chiar trebuie să plec!

– Vă mulțumesc pentru ajutor, doamnă Wallner. Voi lămuri această problemă cu doamna Harding.

Anne se duse imediat la doamna Harding, care locuia puțin în afara satului. Grădina secretarei era la fel de bine întreținută ca și biroul său. Tânăra nu se îndoi că înăuntru trebuie să fi fost o curățenie impecabilă. După ce apăsă pe un buton strălucitor de alamă, o fereastră se deschise deasupra capului ei.

– Oh, dumneata erai, domnișoară Melton? Mă simt atât de slăbită în dimineața aceasta încât am rămas în pat. Sper că doctorul Bradley n-a fost prea încurcat de absența mea?

– Trebuie să vă vorbesc imediat!

– Dar încă n-am făcut curățenie, gemu doamna Harding.

Anne abia își reținu un gest de nerăbdare.

– Pe dumneavoastră am venit să vă văd, nu casa, insistă ea cu calm.

– Cobor acum.

Anne oftă ușurată când ușa se deschise. Era evident că doamna Harding nu se simțea bine. Fața îi era palidă și obosită, și abia își stăpânea tremuratul mâinilor. O invită pe Anne într-un salonaș foarte curat și se așează pe un scaun, după ce o invită pe Anne să ia loc într-un fotoliu.

– Ce pot să fac pentru dumneata, domnișoară Melton?

– Vă amintiți de o pacientă numită Lucy Fielding?

– O cunoșteam pe mama ei, dar pe ea n-o știu.

– Doamna Wallner mi-a spus că v-a contactat acum câteva luni. Era vorba despre internarea acestei feei în clinică...

Preț de câteva secunde, doamna Harding nu reacționează, apoi lăasă să-i scape un geamăt prelung.

– Oh, nu! Era în ziua când a născut fiica mea. Nu mai știam unde mi-e capul... Tocmai atunci a sunat doamna Wallner!

Începu să suspine încet, și Anne se ridică s-o reconforteze. Era inutil s-o sperie și mai mult spunându-i despre consecințele probabile ale acestei omisiuni. Era evident că de multă vreme secretara era într-o tensiune considerabilă. Femeia era o perfecționistă care-și supraestimase forțele și până la urmă clacase.

Când Lucy îi alungase aproape de la casa ei pe ea și pe Ross, aceasta probabil că pierduse deja copilul. Fără îndoială, biata ei minte tulburată concepușe deja un plan pentru a fura un copil.

– Îi voi telefona doctorului Bradley, doamnă Harding. Cred că trebuie să vă internați câteva zile în clinică.

Convinsă că secretara suferea de depresie, Anne lăă legătura cu Ross căruia îi rezumă descoperirile ei din cursul dimineții. Doctorul ajunsese la aceeași concluzie ca ea în privința lui Lucy Fielding.

– De îndată ce o internăm pe doamna Harding, ne ducem la Lucy, spuse el.

– Ești sigur că nu-i va face nici un rău copilului?

– Probabil că este foarte atentă cu copilul. Cred că acesta nu este în pericol. Sosesc într-un minut.

Când auzi motorul jeepului, Anne oftă ușurată. Îl văzu pe Ross traversând grădina, cu geanta lui veche din piele. Părea obosit și îngrijorat.

– Unde este? întrebă el sec.

Câteva clipe mai târziu, Ross confirmă diagnosticul Annei. Continuând să plângă, doamna Harding se lăsă condusă la mașină.

– Doctorița Sophie se va ocupa de dumneata, zise el când ajunseră în fața Morii. Eu trebuie să rezolv o problemă urgentă, Vera, dar de îndată ce mă întorc, vin să te văd.

O încredințară pe doamna Harding doctoriței Mitchell, apoi plecară. În apropiere de bătrâna casă, Anne se simți tulburată.

– Îmi pare rău că n-am anunțat poliția...

– Nu-ți face griji, o liniști el prinzând-o de mână. Femeia aceasta are nevoie de ajutorul nostru, nu este o criminală.

Atingerea lui o calmă imediat. Pentru el, acesta era probabil un gest reflex, se gândi ea cu tristețe, dar ea se mulțumea și cu aceste prețioase firimituri pe care i le acorda, știind că nu va obține niciodată mai mult...

Ross opri mașina la capătul drumului ce ducea la casa lui Lucy.

– Este mai bine ca ea să nu audă zgomotul motorului, îi explică el.

Cu inima bătându-i frenetic, Anne îl urmă. Lucy era în fața casei, întoarsă cu spatele spre ei. Tocmai punea bebelușul în cărucior, susurându-i cuvinte dragăstoase. Anne puse o mână pe brațul lui Ross, cu ochii încetoșați de lacrimi. Îl văzu respirând adânc înainte de a se îndrepta cu un pas ferm spre femeie.

– Lucy! o strigă el cu o voce caldă.

Lucy tresări și se întoarse. Preț de câteva clipe, Anne crezu că va lua copilul în brațe și va încerca să fugă, dar păru să se resemneze.

– Ați venit să mi-o luați pe Tina, nu-i așa? Vreți să-mi furați copilul...

– Dar nu este copilul tău, Lucy, o corectă Ross.

– Este ca și al meu. Lăsați-mă să-l păstrez, doctore Bradley, vă jur că va fi bine îngrijit.

Lucy se aruncă în brațele lui Ross, plângând în hohote. El o mângâie duios pe păr, ca și cum ar fi fost copilul lui.

– Știi că nu se poate, Lucy. Trebuie să se întoarcă la adevărata ei mamă. Imaginează-ți cât de îngrijorată și îndurerată este aceasta.

– Dar durerea mea când am pierdut copilul v-ați imaginat-o? La două săptămâni după moartea soțului meu... replică Lucy cu o tresărie de revoltă.

– Știu că ai avut și tu partea ta de suferință, Lucy, dar ești tânără, viața te așteaptă. Este timpul să te gândești să reîncepi să trăiești.

Pe măsură ce Ross îi vorbea cu tandete, ostilitatea tinerei femei părea să se atenueze. Până la urmă, se lăsă convinsă să-i însoțească la clinică.

Adunară repede câteva lucruri într-o sacoșă și încuiară casa. În timp ce mașina cobora spre vale, Anne aruncă o privire către Lucy, care refuzase să fie despărțită de bebeluș. Ținând în brațe prețioasa ei povară, îi șoptea neîncetat cuvinte duioase. Va avea nevoie într-adevăr de ajutor, se gândi Anne. Și cu siguranță, clinica va fi locul cel mai potrivit pentru vindecarea ei.

Capitolul 9

În săptămânile următoare, Anne fu extrem de ocupată. Martin nu-i răspunsese la scrisoare, astfel că deduse că acceptase ideea ei. Oricum, n-avea timp să-și facă griji pentru asta, pentru că în câteva zile urma să aibă loc congresul de la Paris, și-i mai rămâneau atâtea lucruri de făcut înainte de plecare!

La gândul acestei călătorii, Charlotte era emoționată. Ross îi ceruse Annei să-i evite Charlottei tensiunea inutilă. Chiar dacă fetița se restabilise, rămânea îngrijorat în privința ei.

— Vreau să n-o pierzi din ochi. Dacă observi cea mai ușoară schimbare, avertizează-mă imediat. Având în vedere că ne vei însoți, evident...

În felul acesta, îi anunțase prelungirea contractului său. Mergând grăbită pe unul din coridoarele clinicii, Anne se gândea că Ross se purta din ce în ce mai

exigent cu ea. Poate că ar putea să se pregătească pentru această călătorie dacă nu i-ar da atât de lucru...

Dar dacă era cinstită, trebuia să recunoscă faptul că-i plăcea asta, se gândi ea intrând în rezerva lui Lucy Fielding.

– Totul este în regulă?

Tânăra femeie se întoarse o clipă pentru a-i zâmbi Annei pe care ajunsese până la urmă s-o admire și s-o iubească. La îndemnul ei, Lucy începuse să învețe să bată la mașină.

– Ceva mai bine, dar încă bat prea încet.

– Continuă! Mă întorc să vorbesc cu tine de îndată ce am o clipă liberă.

Se îndepărtă, cu inima ușoară. Își aminti de primele zile, după ce bebelușul fusese înapoiat mamei. Avuseseră nevoie de toată răbdarea lor pentru a înfrunta o Lucy profund traumatizată. Cu ajutorul unui psihiatru, Ross elaborase un tratament fără droguri, și încetul cu încetul, tânăra femeie începuse să se restabilească. După ce va ieși din spital, va trebui să se prezinte în fața unui tribunal, dar Ross era convins că judecătorii se vor arăta indulgenți.

Anne se duse apoi la doamna Harding, pe care trebuia s-o conducă la hidroterapie. Tratată cu homeopatie și cu plante, secretara își recăpătase încrederea în sine. Băile cotidiene contribuiseră și ele la însănătoșirea ei.

În timp ce o ajuta pe doamna Harding să intre în piscină, Anne se întreba cum putea Ross să primească atâtea pacienți insolvabili, pentru că era limpede că nici Barry nici Lucy, nici chiar doamna Harding nu erau atât de bogați încât să poată plăti. Dar Anne încetase să-și mai pună întrebarea pentru că se părea că fondurile nu lipseau pentru clinică. La urma urmei, n-o interesa pe ea.

– Este de-ajuns, doamnă Harding, o anunță ea zâmbindu-i.

Vera Harding se înfășură într-un prosop mare și gros.

– Ador băile acestea, spuse ea ștergându-se viguros. Pot să merg singură până în camera mea, dacă ai altceva de făcut. La urma urmei, curând mă voi întoarce acasă!

– Trebuie să fiți foarte bucuroasă de ultimul nepotel, zise Anne.

– Da, și în sfârșit voi dispune de puțin timp liber ca să mă bucur de familia mea. Doctorul Ross a fost atât de drăguț și nu m-a pus să plătesc spitalizarea. Iar dumneata ai fost atât de bună cu mine, domnișoară Melton...

– Vă rog, doar este normal, este meseria mea, zise ea simțindu-se cuprinsă de o caldă bucurie.

Acum mai avea câteva minute să se ducă să vorbească și cu Barry și Lucy. Mai ales cu Lucy, pentru că Ross o rugase să discute cu ea despre planurile ei de viitor.

*
* *

În dimineța plecării, Anne se duse la clinică pentru a-l ajuta pe Ross să rezolve ultimele detalii. Vizitară împreună bolnavii, apoi veni și Sophie Mitchell în rezerva lui Barry.

– Nu-l lăsa pe băiatul ăsta să-și petreacă toată ziua în fața televizorului, îi recomandă Ross colegei sale.

Îi ciufuli părul băiatului și acesta îi zâmbi.

– Veți vedea, domnule doctor, curând mă voi putea plimba din nou pe dealuri.

– Ești amabilă să-l duci pe Barry în sala de gimnastică, domnișoară Melton? întrebă brusc doctorița Mithcell.

Anne ezită.

– Curând vom pleca la aeroport. Poate că o altă infirmieră...

– Aș prefera să-i supraveghezi dumneata exercițiile. La urma urmei, Barry este pacientul dumatăle, pentru că te-ai ocupat de el de când l-ați adus la internare.

Privirea provocatoare a Sophiei Mitchell o făcu pe Anne să nu se mai opună dorințelor acesteia.

– Foarte bine, spuse ea încet.

În sinea ei fierbea, convinsă că femeia vruse să rămână singură cu Ross. Își aminti că-l auzise pe acesta întorcându-se acasă pe la miezul nopții. Era limpede că-și petrecuse ore întregi în compania Sophiei... Ce mai aveau oare să-și spună? se gândi ea furioasă, îndepărtându-se împreună cu Barry.

Deodată, băiatul se opri brusc.

– Mi-am uitat greutatea pe noptieră!

Anne făcu o grimasă, nemulțumită că trebuia să se întoarcă în salon, dar nici nu se punea problema să-l mai supună și pe Barry acestui efort suplimentar.

– Mă duc eu, rămâi aici.

După ce bătu în ușă, așteptă zadarnic un răspuns. Oftă ușurată la gândul că cei doi doctori plecaseră deja, și intră hotărâtă în cameră... Cu brațele încolăcite pe după gâtul lui Ross, Sophie îl privea cu ochi plini de dorință. Se întoarse la auzul ușii și-i zâmbi suav tinerei.

– Am venit să iau greutatea lui Barry, explică aceasta îndreptându-se spre noptieră.

Foarte încet, Sophie Mitchell își coborî brațele.

– Să ai grijă de Ross, zise ea aproape în șoaptă, îmi este foarte drag... Și ne-am făcut multe planuri pe

viitor... Regret că nu pot veni și eu cu voi, pentru că ador Parisul. Dumneata nu, domnișoară Melton?

– Eu n-am fost niciodată acolo, spuse pe un ton liniștit Anne.

Când ieși din încăpere, o apucă amețea. Dacă mai nutrise cea mai mică speranță în privința lui Ross, scena aceasta le năruise pe toate... Cu un enorm efort de voință, reuși totuși să-l supravegheze pe Barry ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Apăru și Ross în sala de gimnastică, însoțit de doamna Lawson.

– Doamna Lawson te va înlocui, altfel riscăm să pierdem avionul.

Anne se întoarse auzindu-i vocea gravă.

– Nu-ți face griji, mi-am făcut deja bagajul. Mai trebuie doar să verific valiza Charlottei.

– N-o lăsa să-și ia multe lucruri, plecăm doar pentru două zile.

Preț de o clipă, privirile li se întâlniră. Imediat, Anne simți un fior binecunoscut. Strânse din dinți, hotărâtă să se stăpânească. Era inutil să mai viseze prostește la ceva ce nu putea să se întâmple...

– La revedere, Barry! strigă ea în direcția băiatului. Doamna Lawson va avea grijă de tine în absența mea.

După un ultim semn cu mâna, tânăra se grăbi să ajungă acasă unde o găsi pe Charlotte în culmea emoției. După cum o prevenise Ross, aceasta își îndesa

în valiză o mulțime de lucruri nefolositoare. Anne, cu fermitate, făcu o triere severă înainte de a aduna medicamentele necesare fetei. Când ajunseră în hol, Ross tocmai intra în casă.

– Sunteți gata? întrebă el cu un zâmbet larg.

Zâmbetul lui încălzi inima Annei. Era pentru prima oară după multă vreme când îi vedea chipul atât de relaxat. Începu din nou să speră că această călătorie îi va apropia...

*

* *

Când avionul se înălță pe cerul albastru de septembrie, tânăra aruncă o privire fugară către profilul energic al lui Ross. Se gândi cu tristețe că probabil va trebui să renunțe la el. Era limpede că trebuia să-l părăsească după congres...

– La ce te gândești?

Privise brusc spre ea și-i citise în ochii albaștri o inefabilă melancolie. Anne își schimbă imediat expresia și-i zâmbi enigmatic.

– Este grădina mea secretă.

– Vreau să-ți facă plăcere călătoria aceasta, Anne. După această mică pauză în rutina cotidiană, poate că vei ști mai bine ce vrei să faci după aceea.

– Oh, ia priviți! exclamă Charlotte.

Fetița se așezase lângă hublou și Anne se afla în spatele ei, iar Ross alături. Se aplecă să privească pe geam. Jos, foarte departe, bărci minuscule se detașau pe marea de un albastru intens. Deasupra uneia dintre ele se înălța un firicel de fum, în timp ce pânza unui iaht se colorase în roz sub razele soarelui la apus. Era pentru a doua oară când Anne părăsea Anglia și-și dădu seama dintr-o dată cât pierduse mulțumindu-se doar cu vacanțele în familie pentru a economisi banii de nuntă.

– De acum încolo, zise ea vesel adresându-i-se Charlottei, voi călători mai des.

– Cum o să faci asta? întrebă vecinul său.

– Mă voi organiza astfel încât să pot călători.

– Bravo!

Anne își ținu răsuflarea, pentru că Ross se apleca la rândul lui să vadă spectacolul de sub ei. Fetele li se atinseră, și Annei i se păru că discernе în ochii verzi o expresie pasionată. Preț de o clipă, rămase nemișcată, crezând că o va săruta.

– O să ne urcăm în Turnul Eiffel? întrebă Charlotte.

Ross se îndreptă busc.

– Bineînțeles. Este de neconceput să pleci de la Paris fără să vezi Turnul Eiffel.

Își ținu atât de bine cuvântul, încât abia le lăsă timp să-și ducă valizele la hotelul la care aveau camere reținute.

– Ne instalăm mai târziu! spuse el conducându-le pe cele două fete în stradă. Taxi!

O mașină neagră întrerupse o clipă tificul pentru a trage lângă bordură.

– Pe Champ de Mars, te rog, îi spuse Ross șoferului, deschizând portiera pentru a le lăsa pe Charlotte și pe Anne să urce în spate.

Traversarea Parisului o încântă pe Anne. Marele oraș era demn de reputația lui, cu minunata lui catedrală, cu străduțele înguste și cafenelele pitorești pline de parizieni ce se bucurau de căldura soarelui estival.

Charlotte insistă să urce pe jos turnul, dar când ajunseră la etajul al doilea, abia mai respira.

– Te simți bine? o întrebă Anne cu îngrijorare. Am putea lua ascensorul la coborâre? adăugă ea adresându-i-se lui Ross.

Acesta dădu din cap.

– Ajunge cu urcușul pentru astăzi. Dar trebuie să recunoașteți că priveliștea merită efortul pe care l-am făcut!

– Este magnific, oftă Anne contemplând în depărtare biserica Sacré Coeur, a cărei siluetă se profila pe cerul din Montmartre.

Întinzându-și brațele, Ross le trase pe cele două fete lângă el.

– Este timpul să ne întoarcem la hotel, domnișoarelor. O să vă odihniți un pic în timp ce eu îmi revăd lucrările pentru conferința de mâine.

În ciuda protestelor Charlottei, luară ascensorul care-i transportă până la sol, apoi Ross chemă un taxi. Nici Anne n-ar fi vrut să se întoarcă, dar era timpul pentru Charlotte să-și ia medicamentele. De altfel, fetița părea epuizată.

După ce se asigură că protejata ei se odihnește înainte de cină, Anne se instalează și ea în camera ei. După ce își despachetă lucrurile, ieși pe balconul de deasupra străzii înguste. Magazinele și cafenelele erau luminate. Plutea în aer un fel de nerăbdare, ca și cum oamenii așteptau răcoarea serii pentru a ieși în oraș.

Deodată, Ross apărură în balconul alăturat.

– Am cerut să i se aducă ceva de mâncare Charlottei, spuse el. Este istovită. Va trebui să fii foarte fermă cu ea în aceste două zile.

După ce îl liniști în privința asta, se pregătea să intre în cameră când el o strigă:

– Eu termin ce am de lucru în câteva minute, am putea coborî să cinăm.

Când intră în cameră, un zâmbet cald plutea pe buzele Annei. Să ia cina singură cu el, la Paris... Își scutură capul, neîncrezătoare în șansa ei. Hotărât lucru, era o romantică incorrigibilă! Făcu un duș, apoi își puse rochia de mătase albastră. Oglinda îi reflectă

imaginea unei tinere suple, ai cărei ochi imenși, albaștri, străluceau. Mănată de un impuls brusc, se pudră ușor, ceea ce dădu tenului o strălucire mătăsoasă, și-și umbri puțin pleoapele.

Se duse apoi, ușor neliniștită, în camera Charlottei. Așezată pe pat, fetița mânca, încântată de aceste mâncăruri neobișnuite. Anne se aplecă s-o sărute când Ross tocmai intra și el în camera fetiței. La început păru să nu recunoască silueta suplă care se afla lângă pat. Anne se ridică și roși văzându-i privirea aprobatoare.

Se apropie și el de Charlotte și-i ciufuli prietenos părul.

– Dacă ai nevoie de noi, suntem jos, la restaurant.

Apoi o luă pe Anne de braț și o conduse pe coridorul îngust. Abia făcură câțiva pași că luminile se stinseră, cufundându-i într-o obscuritate totală.

– Sistem automat de stins lumina tipic franțuzesc! exclamă Ross râzând.

Când se aplecă să găsească butonul, atinse ușor fața Annei. Când lumina se aprinse din nou, se afla mai aproape de ea decât își imaginase și privirea îi exprima dorință amestecată cu părere de rău. Își trecu un deget peste bărbia, pentru a o forța să-l privească.

– Biată Anne, ți-a fost frică?

Ea dădu din cap, neîndrăznind să-i mărturisească faptul că se temuse mai ales să nu-și trădeze

sentimentele. El o prinse de cot și o conduse până la o mică sufragerie unde sfeșnicele cu lumânări aprinse difuzau o lumină caldă.

După o masă delicioasă care se încheie cu o tartă cu lămâie, Ross îi propuse să meargă să bea o cafea nu departe de malul Senei, pentru că proprietăreasa hotelului se oferise s-o supravegheze pe Charlotte. Se plimbară deci liniștiți, bucurându-se de aerul călduț care scălda Parisul. Se așezară apoi pe o bancă de pe malul fluviului și contemplară în tăcere reflexele jucăușe ale felinarelor pe suprafața întunecată a apei.

Cel puțin, are șansa să trăiască aceste clipe de liniște alături de Ross, chiar dacă el uitase sărutările din refugiul de pe deal... Mai târziu, rătăciră mână-n mână pe străzi. În noapte, se auzi sunetul unui acordeon care invita la dans. Preț de o clipă, visă că valsează în brațele lui Ross...

– Trebuie să ne întoarcem, Charlotte va fi îngrijorată...

Vocea gravă a însoțitorului ei o readuse la realitate și ea își potrivi pasul după al lui.

Când intrară în vârful picioarelor în camera Charlottei, o găsiră adormită. Ross o conduse pe Anne până pe culoar.

– Noapte bună, șopti el atingându-i fruntea cu buzele. Să ai grijă de Charlotte pentru mine.

Abia după ce închise ușa în urma ei, îi răspunse încet:

– Voi avea grijă de ea, voi termina ce am început, dar cu cât te voi părăsi mai repede, Ross Bradley, cu atât va fi mai bine...

*

* *

A doua zi, Ross plecă foarte devreme la spitalul Hotel-Dieu unde avea loc congresul. Seara, Charlotte îi povesti cu însuflețire ce făcuse peste zi.

– Anne m-a dus în Montmartre, unde un pictor mi-a făcut portretul. Ți se pare că seamănă?

– Mmm...

Fetița se întinse pe pat, oftând mulțumită.

– Nu vreau să mănânc astă-seară.

Ross se încruntă.

– Trebuie să mănânci un pic. Anne, dacă asta nu te supără, aș putea să vă comand amândurora masa în cameră.

– Sigur. Presupun că tu mai ai de lucru?

A doua zi, Ross trebuia să țină un discurs în care-și va expune concepțiile lui în medicină.

– Trebuie să-mi mai corectez notițele, recunosc el zâmbind. Să nu vă obosiți mâine prea mult...

Anne nu-l mai revăzu toată seara. După ce se culcă, se cufundă într-un somn adânc, și se trezi mai târziu

decât prevăzuse. Mirată că nu fusese chemată de Charlotte, se grăbi să se ducă la ea.

Fetița zăcea, pământie la față, în patul ei. Annei îi trebui puțin timp ca să înțeleagă că protejata ei avea toate simptomele unui fenomen de respingere a rinichiului. După ce o așeză cât mai comod în pat, se repezi în hol și o rugă pe proprietăreasă să-l contacteze pe Ross și să-i spună să vină urgent la hotel.

– Vă rog, spuneți-i că este urgent! mai strigă ea în timp ce urca scara în fugă.

După câteva minute, se auzi soneria telefonului din camera ei. Îi descrie în câteva cuvinte starea în care se afla copila.

– Îți trimit o ambulanță, hotărî el.

După doar o jumătate de oră, Anne mergea în urma brancardei pe care era întinsă Charlotte. Spre marea ei ușurare, Ross le aștepta în curtea cea mare a spitalului Hotel-Dieu.

– Va fi examinată imediat. Din fericire, un mare specialist în aceste probleme asistă la congres. El a acceptat s-o trateze pe Charlotte.

O infirmieră îi aștepta în fața ușii de la serviciul de urologie.

– Dumneavoastră puteți aștepta în camera personalului, îi propuse ea cu amabilitate Annei. Fetița este pe mâini bune.

Anne vru să protesteze, dar Ross interveni:

– Ai făcut tot ce era necesar, acum du-te să te odihnești.

*

* *

Era aproape miezul nopții când Ross veni la ea.

– A făcut un al doilea transplant, îi explică el cu o voce emoționată. N-am putut salva primul rinichi.

– Pot s-o văd?

– Mâine.

– Cât timp va rămâne aici?

– Asta depinde de cum se restabilește... Poate trei săptămâni.

Se întrerupse pentru a o privi în ochi.

– Vei accepta să continui să ai grijă de ea? Eu trebuie să mă întorc în Anglia... Sophie are nevoie de mine.

– Bineînțeles...

Chiar dacă remarcă amărăciunea care făcea să-i tremure glasul, el nu făcu nici un comentariu. Zâmbetul lui străpunse inima Annei.

– Eu voi pleca mâine, dacă nu se ivește nici o complicație. Infirmiera îți va găsi o cameră pentru noapte, după aceea te vei întoarce la hotel până când Charlotte se va simți bine. Acum, trebuie să mă duc să discut cu chirurgul. Noapte bună, Anne...

Capitolul 10

Trecu o lună până când specialistul consideră starea Charlottei satisfăcătoare. Programul Annei era în fiecare zi același. Se trezea devreme, apoi mergea până la cafeneaua la care se așezase împreună cu Ross. În timp ce-și lua micul dejun sub soarele începutului de toamnă, îi privea pe parizienii care își începeau ziua. Vanzătorii își întindeau prelatele în dungi peste tarabele lor multicolore, chelnerii puneau fețe de masă curate pe mesele de pe terase... Peste tot domnea o atmosferă de bună dispoziție.

Anne oftă, savurând cu intensitate ultima ei zi la Paris. În dimineața aceasta, Charlotte ieșea în sfârșit din spital. Și ieri, ca de atâtea alte ori, o întrebase cu îngrijorare în glas:

– După ce vom ajunge acasă, vei rămâne cu mine, Anne?

Fusese nevoită s-o mintă. O iubea nespus pe fetiță, dar nu putea să se gândească să mai rămână multă vreme la clinică. Va aștepta ca Charlotte să se restabilească în totalitate, apoi își va găsi altceva de lucru.

După ce achită nota, porni încet spre spital. Părăsea cu părere de rău Parisul pentru că, din clipa când Charlotte nu-i mai dăduse motive de îngrijorare, trăise fericită aici. Curând, va trebui să-l înfrunte din nou pe Ross.

La gândul acesta, ca de fiecare dată, inima ei o luă razna. Se temea că nu va putea să-i vorbească pe un ton rece și indiferent, și totuși, așa trebuia! Nu mai putea continua să se chinuie cu emoții zadarnice.

*

* *

Când avionul se înălță pe cer, Anne strânse mâna protejatei sale. Remarcând cât slăbise și cât este de palidă, se gândi că va trebui s-o pună pe un regim de refacere, sau mai degrabă... să-i spună persoanei care o va înlocui...

Lacrimile îi încetoșară ochii limpezi. Fără îndoială, Sophie se va ocupa de Charlotte, din moment ce în curând va deveni a doua doamnă Bradley...

Avionul ateriză și Charlotte se întoarse către prietena ei.

– Sper că tata a venit să ne aștepte.

Anne zâmbi fără să-i răspundă, dar se simți ușurată când zări silueta Patriciei Dean la capătul culoarului de sosire.

– A venit bunica! exclamă Charlotte cu însuflețire. Probabil că tata ne așteaptă în mașină.

Dar doamna Dean le spuse că Ross se află undeva departe.

– A petrecut câteva zile la Londra, împreună cu Sophie. Se întoarce abia mâine, dar n-avea de unde să știe că voi veți veni mai devreme cu o zi.

– Charlotte n-a mai vrut să aștepte, era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Așa că imediat ce doctorii ne-au dat autorizație, ne-am luat bilete și v-am telefonat.

Doamna Dean o îmbrățișă cu tandrețe pe fetiță.

– Mi-ai lipsit mult, îi șopti ea la ureche.

*

* *

Era târziu, spre seară, când Anne plecă de la clinică după ce o instalase pe Charlotte, așa cum îi lăsase vorbă Ross.

Se pregătea să traverseze grădina, când își dădu seama că nu este cazul să se grăbească, pentru că

Patricia probabil se și culcase. Nu-i făcea plăcere să se izoleze în singurătatea camerei ei, astfel că se întoarse și se duse la hidroterapie.

Prin geamurile mari, luna palidă se reflecta în piscină. După ce aprinse toate luminile, Anne intră în vestiar și-și puse unul dintre costumele de baie lăsate la dispoziția pacienților. O clipă mai târziu, se aruncă în apa caldută...

După ce parcurse o lungime de bazin, se simți din ce în ce mai relaxată. Aproape că reușise să se convingă că absența lui Ross chiar o bucura când zări o siluetă înaltă profilându-se în ușă.

– Anne! Ce faci aici?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

– Am luat un taxi de la gară și tot drumul m-am întrebat ce este cu toate luminile astea aprinse.

Vorbea pe un ton neutru, dar Anne își dădu seama că glumește.

– Dă-mi mâna.

Fără să stea pe gânduri, ea se supuse. O clipă mai târziu, era lângă el, cu apa prelingându-i-se pe corp. Privirea lui Ross se plimbă încet peste trupul suplu... șiroind de apă. Cu buclele blonde ude, Anne semăna cu o naiadă cu ochii transparenti. Ca și cum s-ar fi temut să nu fugă, el și-o apropie mai mult.

– O să te uzi!

– Nu contează, murmură el înainte de a-și lipi buzele de ale ei.

Anne vru mai întâi să-l respingă, dar rezistența ei nu dură decât câteva secunde. Cu un geamăt surd, se abandonează în brațele bărbatului pe care-l iubea.

*

* *

După un timp ce i se păru o veșnicie, ridică spre el o privire uimită.

– Ross, nu vreau să...

– Taci, draga mea, și ascultă-mă. Zilele acestea, ai avut un oaspete... Martin a venit să te vadă.

– Martin! Ce voia?

– Este în trecere prin Anglia. M-a întrebat dacă eu sunt cel care l-a alungat din inima ta, și eu i-am răspuns că sper să fie așa.

– Dar nu i-am vorbit niciodată despre tine!

– Nici nu era nevoie, a citit printre rândurile scrisorii tale. M-a rugat să-ți urez noroc... Ah, era însoțit... Îl aștepta o blondă superbă în mașină.

Anne începu să râdă.

– Este exact stilul lui! Dar credeam că Sophie și tu...

– Sophie și cu mine am fost foarte apropiați după moartea Catherinei, dar nu ne-am gândit niciodată să ne căsătorim. Ea se dăruiește total carierei sale, de

altfel, acesta este și motivul plecării noastre la Londra. M-a convins să-i avansez fondurile necesare deschiderii unei clinici.

– Și eu care credeam că reprezintă pentru tine soția ideală... ca și Catherine.

Anne regretă imediat cele spuse, temându-se.

– Este timpul să afli adevărul în legătură cu asta. Catherine era departe de a fi perfectă, dar eu păstrez acest mit pentru a-i proteja memoria și pentru a o proteja pe Charlotte. Căsătoria noastră a fost un eșec cu mult înainte de sinuciderea ei.

– Sinucidere?! Dar eu credeam că...

– Catherine avea o legătură cu un scriitor american. De altfel nu era primul, dar s-a atașat de el în momentul când acesta a scris romanul care i-a fost atribuit Catherinei. Patricia mi-a spus toate amănuntele după moartea ei, pentru ca eu să nu mă simt vinovat. Catherine nu poseda un asemenea talent, era doar o ziaristă mediocră...

Ross observă că Anne tremura. Se întrerupse imediat.

– Să mergem în biroul meu, o să fac o cafea.

Învelită într-un imens halat de baie, tânăra se așeză comod într-un fotoliu și sorbea din cafeaua fierbinte.

– De ce s-a sinucis?

– Pentru că bărbatul acela a părăsit-o... I-a lăsat un bilet mamei sale, apoi a plecat călare. Când a ajuns la

Windhorn Crag, s-a aruncat într-o prăpastie. Pentru binele Charlottei, am hotărât cu toții să păstrăm tăcerea.

Anne îl privea pe Ross cu ochi strălucitori. I se părea că niciodată nu-l iubise atât de mult ca în clipa asta, dar încă nu-i era totul limpede.

– De ce nu mi-ai spus mai înainte?

– Tocmai voiam s-o fac când ne-a întrerupt Charlotte. Până atunci, mi se părea că tu nu înțelegi semnificația cuvântului „dragoste“. Te logodisei cu primul venit, și simțeam că trebuie să aștept să te maturizezi pentru a întreprinde ceva. Astăzi, te întreb... Anne, vrei să te căsătorești cu mine?

Incapabilă să rostească un cuvânt, se repezi în brațele pe care el le întinsese spre ea. Ross îi atinse cu buzele buclele blonde.

– Trebuie să înțeleg că accepți?

– Cum poți să te mai îndoiești?

Îl strânse în brațe, aproape rușinată că-și imaginase atâtea scenarii absurde.

– Dacă tot ești atât de vorbăreț acum, zise ea malițioasă, spune-mi ce se mai întâmplă cu povestea pacienților intoxicați? Te-au mai interogat?

– Da. Și am hotărât să nu-l mai protejez pe Richard multă vreme.

– Pe Richard?

– Stropea legumele destinate clinicii de la Patru-Vânturi cu substanțe chimice în speranța că bănuielele

vor cădea asupra mea. Mă urăște din clipa când am aflat de legătura lui cu Catherine.

– Dar cum ai descoperit?

– Richard este un drogat nefericit pe care încercam să-l dezintoxic. Într-o zi când mă implora să-i dau heroină, mi-a mărturisit totul. M-am aflat atunci într-o situație foarte încurcată. Din fericire, Ian a aflat totul la rândul lui. Dându-și seama că fiul său mersese prea departe, l-a plasat într-un centru de dezintoxicare la Littleshaw, apoi a povestit totul poliției.

– Îmi amintesc că m-ai pus în gardă... murmură fata. Îmi pare rău.

– Nu trebuie! exclamă Ross zâmbind. În seara aceea, am înțeles că sunt îndrăgostit de tine... Ce ar fi să mergem să-i anunțăm Charlottei vestea cea bună?

– Nu este cam târziu? Și apoi, mai am și alte întrebări să-ți pun...

Cum Ross ridică o sprânceană, mirat, ea își dresă glasul.

– M-am întrebat adeseori cum... internezi într-o clinică atât de luxoasă ca a ta, pacienți... care nu par a fi prea înstăriți.

– Am dorit întotdeauna să acord fiecăruia tratamentul care i se potrivește, indiferent de mijloacele lui financiare. În felul acesta, am luat obiceiul de a-i ajuta din buzunarul meu pe cei nevoiași, apoi am folosit sumele rezultate din

vânzările de legume... De acum încolo, clinica este recunoscută ca o organizație caritabilă fără scop lucrativ, ceea ce înseamnă că vom beneficia de donații. Bolnavii pot deci plăti în funcție de resursele lor.

Emoționată, Anne își spuse că nu se înșelase atunci când se îndrăgostise nebunește de el, de acest om atât de generos. Se ridică brusc.

– Vino! Haide să-i anunțăm vestea Charlottei. Ai avut dreptate, fericirea nu trebuie să aștepte ziua de mâine.

Străbătură culoarul mână-n mână, și în fața ușii Charlottei, Ross blocă drumul Annei.

– Doar o mică întrebare îți mai pun... Ți-ar plăcea să ne întoarcem la Paris pentru voiajul de nuntă?

– Oh, da! Este orașul cel mai minunat care...

– Putem să stăm la același hotel? Pe vremea când eram student, îmi petreceam vacanțele acolo. Pe parcursul șederii noastre, mi-am regăsit anii tinereții... Ca și cum viața mea începea atunci... cu tine.

Zâmbind, ea îl privi drept în ochi.

– În ceea ce mă privește, mi se pare că nici nu existam înainte să te întâlnesc pe tine, zise ea încet. Și pot să-ți spun că Parisul este cel mai romantic loc din lume.

Sfârșit